Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI Seria II-a Nr. 2074 | 4 Pagini — 20 Bani | Sîmbătă 31 decembrie 1955

LA MULȚI ANI, DRAGI TOVARĂȘI!

TRĂIASCĂ BUCURIA!

ÎNAINTE de ridicarea paharelor în ultimul minut al anului 1955, înainte de obișnuitele telefoane de la miezul nopții către prietenii și tovarășii cu care n-ai putut ciocni, înainte de a păși în 1956, gîndiți-vă la aceste trei povești... Noaptea aceasta aparține poeziei, imaginilor de peste an, fanteziei: nimeni nu are voie să fie trist, toată lumea trebuie să cînte, să rîdă, să danseze, să-și amintească... Trăiască imaginația, trăiască bucuria, trăiască tinerețea!

O poveste nordică îndeamnă să colinzi orașul acum în cele din urmă clipe ale anului și să aduni tot ce auzi mai frumos: cuvinte și melodii, muzică și versuri, urări și dorinți; cel care a surprins cele mai frumoase momente, va fi fericit tot anul și prietenii îi dau un pahar de vin mai mult... E o fantezie, un joc de Anul Nou, dacă vreți, dar închipuiți-vă că l-ați trăi acum, la hotarul dintre 1955 și 1956... Și nu la proporțiile unui oraș — ci la încîntătoarele întinderi ale patriei... Colindați măcar cu gîndul cabanele, cătunele, satele, orășelele, capitalele de regiuni și, firește, Capitala noastră, închideți ochii și ascultați... Trenuri — sănii... ninsoare — „te iubesc", undeva pe un drum... Mișcarea obișnuită a vieții... Pași cadențați, schimbarea gărzilor în fața cazărmilor... Trepidația aparatelor centralelor electrice... 20 de centrale electrice noi — în ultimii 5 ani!... Sonde. Ritmul susținut al forajului: tone și tone de țiței peste cele 10.575.000 realizate în cincinalul depășit cu 600.000 de tone... Undeva, o imagine fantastică, pe care n-a îndrăznit nimeni s-o conceapă ciocnind paharele la revelioanele trecute; noi o vedem, o simțim deplin pe pămîntul țării: centrul pentru cercetări nucleare! Bătaia telegrafelor în gări: „atenție, trece expresul 21...". În vagonul-restaurant, revelion. O originalitate a C.F.R.-ului în 1955. Bătaia telegrafelor la poștă: „Felicitări lui Pașca Gavrilă și tovarășil lui tuneliști". „Îi strîngem mîna lui Marin Preda pentru „Moromeții". Bătaia încontinuă a telegrafelor: „Urări de bine celor din industria noastră constructoare de mașini, mîndria noastră, forța noastră!"... Și deodată, peste toate aceste sonorități — „Internaționala"... Ultimul acord al Congresului. O „Internațională" entuziastă, robustă, dintr-un singur glas — așa cum e însăși Partidul nostru — unit, puternic, al entuziaștilor. Și, ca răspuns — din nou bătaia insistentă a telegrafelor din toate colțurile țării: — „Vom îndeplini punct cu punct Directivele și hotărîrile Congresului"... Să ciocnim pentru 15.000.000 tone de cereale! Să ciocnim pentru 8 miliarde Kw. de energie electrică! Să ciocnim pentru ca în 1960 să avem de două ori mai multă fontă, de două ori mai mult oțel decît în 1955! Nimic mai tonic, mai întăritor pentru 1956 și anii care vin — decît indicațiile istorice ale Congresului. Din tot ce ne e dat să ascultăm și să strîngem în inimă la acest capăt de an, programul de luptă cu care ne-a înarmat Congresul partidului ne e cel mai scump — e însăși cauza tinereții noastre. Să hotărîm, prieteni, acum în fața noului cincinal că nu vom precupeți nimic pentru a-l realiza, procent cu procent — așa cum ne-o cere Partidul... La revelionul din 1960 spre 1961, la sfîrșitul celui de-al doilea cincinal, nimănui dintre noi nu-i este îngăduit să roșească!

Așa cum spune acea poveste nordică, am aduce bucuriile noastre — strînse în această seară — în fața prietenilor din întreaga lume. S-o spunem cu toată mîndria: nouă, ca și tuturor celor care în frunte cu Uniunea Sovietică, deschidem drum nou omenirii — ni se cuvine, după inspirația povestitorului nordic, un pahar de vin mai mult... Nimeni dintre noi, cei 900.000.000 de oameni liberi, de la Elba la Pacific — nu are de gînd să impună altora felul propriu în care sărbătorește anul nou. Dar așa, în plină luptă pentru construcția socialistă, așa socotim că-i cel mai bine să-l sărbătorim pe 1956. Desigur, fiecare dintre noi știe că în anul care vine nu ne așteaptă laptele și mierea din poveștile cu care se adorm copiii; lupta e încordată, lupta e grea. Mai trebuie să curgă sudoare pe schele, ca și pe cîmpurile de instrucție militară. Nu vom construi socialismul numai prin sincerele și entuziastele urări de anul nou. Dar tocmai aceasta e fericirea, prieteni: lupta, sudoarea, trăirea intensă a fiecărei zile a anului, arderea! Nenumărați oameni înaintea noastră, s-au legănat cu acest gînd:... dacă mi s-ar da încăodată viața — aș trăi-o altfel! Noi trebuie să fim generația căreia dacă i s-ar da încăodată viața — am repeta, zi cu zi, clipă cu clipă, **această viață**, numai această viață — în slujba poporului, sub steagul comuniștilor! În 56, să se petreacă cu noi, ceea ce scria odată un mare scriitor francez: în fiecare seară, să putem aduce laudă zilei care a trecut. Înlături cu zilele „neutre", înlături cu teama, înlături cu șovăiala și scepticismul, să nu-i suferim pe cei ce au „înțelepciunea" șarpelui lui Gorki! Șarpele acela „înțelept" elogia siguranța cu care se tîra pe pămîntul cald și umed. Șoimul l-a disprețuit; șoimul cădea rănit din cer, după ce se luptase cu dușmanii: „ — Am trăit frumos! Am cunoscut fericirea! M-am luptat ca un viteaz!... O, fericire a luptei! —" așa a spus șoimul pe moarte. Aceasta ar fi a doua poveste la care ar fi bine să ne gîndim în această seară. Și să ciocnim pentru mîndria șoimului!

Insfîrșit, o altă poveste, creată tot în Nordul îndepărtat, ne îndeamnă ca în această seară să numărăm stelele de deasupra casei noastre. Cîte stele-atîtea dorinți... Povestea n-a fost creată pentru noi, desigur; îndemnul l-am urma, zîmbind ușor superiori, așa cum surîzi la amintirile copilăriei, cînd de pe o căpiță de fîn numeai stelele care-ți încîntau privirile. Am amintit povestea, dragi prieteni, numai ca să vă facem să vă prețuiți și mai mult dorințele care vă ard în această seară sufletele, să le cîntăriți încăodată, să vă simțiți mai profund legați de ele.

Dorim să fie pace. Dorim ca acel ceva nou, apărut în 1955 ca urmare a luptei tenace a popoarelor de milioane ale omenirii dornice de viață și creație, căruia contemporanii i-au spus „spiritul Genevei" — numit însă în inima fiecărui om cinstit înțelegere, înțelepciune, încredere — dorim ca acest spirit să domine lumea, să fie însușit de guvernele lumii, să caracterizeze toate acțiunile statelor — de la bugete pînă la tonul ziarelor. Dorim să înceteze „războiul rece", jocul cinic al unora din Apus cu speranțele omenirii: „azi le înviem, mîine le înmormîntăm!" Cu speranța, ca și cu viața copiilor n-ai dreptul să te joci, e interzis să le transformi în valori bancare, dîndu-le pe mîna remizierilor de la bursele din New-York sau Londra! Dorim să se vorbească, pe întregul pămînt, nu despre noile descoperiri în domeniul distrugerilor în masă, ci despre progresele în lupta cu cancerul, cu seceta, cu analfabetismul! Dorim noi Tolstoi, noi Beethoveni, noi Eminești! Să se cînte marile bucurii și iubiri, să apară noi și noi îndrăgostiți! Nicio despărțire, nici un regret! Din ce în ce mai puține dureri în omenire! A suferit deajuns, a plîns deajuns. S-o facem să surîdă și zîmbetul acesta să rămînă veșnic, ca al Giocondei! Forța care să apere surîsul omenirii — există. De 38 de ani de cînd s-a născut Uniunea Sovietică, odată cu primul zîmbet pe chipul lumii forța aceasta a crescut, crește, va crește, va birui. Dorim din adîncul inimii victoria păcii, vom face totul pentru victoria ei! Să ajungă omenirea să rîdă larg, din adînc, sănătos!

Pentru acest rîs de fericire, pentru fericire, — ciocniți și beți vinul pînă la fund!

Plecarea unor delegații care au participat la lucrările celui de al II-lea Congres al P. M. R.

Vineri dimineața a părăsit Capitala delegația Partidului Comunist Chinez care a participat la lucrările celui de-al II-lea Congres al P.M.R.

Din delegație au făcut parte: Ciu De, secretar al Secretariatului C.C. al Partidului Comunist Chinez, vicepreședinte al Republicii Populare Chineze, vicepreședinte al Consiliului Apărării, mareșal al R. P. Chineze, Nie Jun-cen, membru al C.C. al Partidului Comunist Chinez, vicepreședinte al Consiliului Apărării, mareșal al R. P. Chineze, și Liu Lan-tao, membru supleant al C.C. al Partidului Comunist Chinez, membru al Comitetului Permanent al Adunării reprezentanților populari pe întreaga Chină.

La plecare, în Gara Băneasa, delegația Partidului Comunist Chinez a fost salutată de tovarășii: Gh. Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, I. Chișinevschi, Gh. Apostol, Al. Moghioroș, general de armată Emil Bodnăraș, Miron Constantinescu, P. Borilă, general colonel Al. Drăghici, general colonel L. Sălăjan, L. Răutu, Șt. Voitec, J. Fazekaș, M. Dalea, Gr. Preoteasa, Ghizela Vass, Petre Lupu, general maior Ion Gheorghe, Fl. Dănălache, M. Roșianu, Ileana Răceanu, Pavel Țugui, general colonel Iacob Teclu, general locotenent I. Tutoveanu, general locotenent M. Haupt, activiști de partid, generali și ofițeri superiori.

Au fost de față membrii delegației Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, tovarășii I. V. Kapitonov, A. A. Epișev și M. B. Mitin și membri ai delegațiilor partidelor comuniste și muncitorești frățești invitate să participe la cel de-al II-lea Congres al P.M.R.

Au asistat membri ai corpului diplomatic.

Pe peronul gării, membrii delegației Partidului Comunist Chinez au fost salutați cu îndelungi ovații de oamenii muncii veniți să-i conducă.

Membrii delegației Partidului Comunist Chinez se urcă în tren împreună cu tovarășii general colonel L. Sălăjan, M. Dalea și ambasadorul R. P. Chineze la București, Ke Bo-nian, care îi însoțesc pînă la frontieră.

Răsună puternic ovații pentru prietenia dintre poporul romîn și marele popor chinez, pentru prietenia frățească a țărilor lagărului socialismului în frunte cu Uniunea Sovietică.

★

Vineri la amiază, tovarășii I. V. Kapitonov, prim secretar al Comitetului regional Moscova al P.C.U.S. și acad. M. B. Mitin, membri ai delegației Partidului Comunist al Uniunii Sovietice invitată la lucrările celui de al II-lea Congres al P.M.R., au părăsit Bucureștiul.

La plecare, pe aeroportul Băneasa, erau de față tovarășii: I. Chișinevschi, N. Ceaușescu, L. Răutu, Constanța Crăciun, V. Malinschi, T. Rudenco, Isache Rădan, activiști de partid și reprezentanți ai oamenilor muncii din Capitală.

A fost prezent A. A. Epișev, ambasadorul Uniunii Sovietice în R.P.R. și alți membri ai corpului diplomatic.

Tot în cursul zilei de ieri au mai părăsit Capitala delegația Partidului Socialist Unit din Germania, delegația Partidului Muncii din Coreea, delegația Partidului Comunist din Spania și delegația Partidului Comunist din Olanda. (Agerpres)

Adunarea festivă cu prilejul aniversării proclamării Republicii Populare Romîne

Vineri după amiază a avut loc în sala Teatrului de Operă și Balet, adunarea festivă consacrată celei de a 8-a aniversări a proclamării Republicii Populare Romîne.

Adunarea a fost organizată de Comitetul orășenesc București al P.M.R. și Comitetul Executiv al Sfatului Popular al Capitalei.

In sala împodobită sărbătorește au luat loc membri ai C.C. al P.M.R., miniștri, oameni ai științei, artei și culturii, generali și ofițeri, activiști de partid și de stat, numeroși oameni ai muncii din întreprinderile și instituțiile Bucureștiului.

Intreaga asistență în picioare salută cu aplauze puternice, la intrarea în sală, pe conducătorii partidului și guvernului.

In prezidiul adunării festive iau loc tovarășii: Gh. Gheorghiu-Dej, dr. Petru Groza, Chivu Stoica, Iosif Chișinevschi, Gh. Apostol, Alexandru Moghioroș, general de armată Emil Bodnăraș, Miron Constantinescu, Petre Borilă, general colonel Al. Drăghici, N. Ceaușescu, D. Coliu, Leonte Răutu, Șt. Voitec, acad. prof. dr. C. I. Parhon, Al. Bîrlădeanu, J. Fazekaș, Constanța Crăciun, Gr. Preoteasa, Sorin Toma, Avram Bunaciu, acad. I. Murgulescu, Fl. Dănălache, Ștefan Bălan, Cornel Fulger, Stela Enescu, general colonel Iacob Teclu, acad. dr. Șt. Milcu, Dan Deșliu, ing. Rozalia Nicolau de la fabrica „Filimon Sîrbu", Rada Apostol, muncitoare fruntașe la întreprinderea „Industria bumbacului", Aristide Economu, muncitor fruntaș la uzinele „Mao Țze dun".

Au participat șefi ai misiunilor diplomatice acreditați la București.

Au asistat de asemenea membri ai delegațiilor partidelor comuniste și muncitorești care au participat ca invitați la cel de al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn.

Adunarea festivă a fost deschisă de tovarășul Gheorghe Apostol, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R., președintele Consiliului Central al Sindicatelor.

Intîmpinat de cei prezenți cu aplauze prelungite a luat cuvîntul tovarășul dr. Petru Groza, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, care a vorbit despre însemnătatea celei de a 8-a aniversări a proclamării Republicii Populare Romîne.

Participanții la adunarea festivă au ovaționat îndelung pentru continua întărire și înflorire a patriei, pentru prietenia veșnică dintre țara noastră și marea Uniune Sovietică, pentru noi succese în construcția socialismului în Republica Populară Romînă.

In încheierea festivității ansamblurile de cîntece și dansuri ale C.C.S., M.A.I. și Forțelor Armate au prezentat un bogat program artistic.

(Agerpres)

Cuvîntarea tovarășului dr. Petru Groza

Sărbătorim astăzi 8 ani de la înfăptuirea actului de importanță istorică în viața și destinele patriei noastre, proclamarea Republicii Populare Romîne.

Infăptuirea acestui act măreț a însemnat încununarea cu succes a luptei pe care poporul muncitor al țării noastre, condus de partid, a dus-o pentru eliberarea sa deplină, pentru a fi stăpîn pe bogățiile țării, pe roadele muncii sale.

Proclamarea Republicii Populare Romîne, această mare cucerire a poporului nostru, ca și celelalte transformări ce s-au produs în țara noastră, au fost posibile datorită eliberării patriei noastre de sub jugul fascist.

Prin răsturnarea monarhiei — jandarmul odios al intereselor exploatatorilor din țară și de peste hotare — poporul muncitor a înlăturat pe vecie ultima piedică ce sta în calea vieții sale noi.

Statul nostru democrat-popular, în care puterea aparține celor ce muncesc de la orașe și sate, a descătușat toate forțele creatoare, energia nesecată a poporului muncitor, dînd astfel viață marilor realizări de care pe drept cuvînt putem fi mîndri.

Luptînd și muncind cu entuziasmul clocotitor pe care îl dă conștiința libertății, conștiința că sînt stăpîni pe roadele muncii lor, oamenii muncii transformă zi de zi fața țării, care devine tot mai bogată, mai frumoasă.

Apuse sînt pentru totdeauna vremurile negre cînd popor și țară gemeau sub jugul nemilos al exploatării burghezo-moșierești, al fabricanților și cămătarilor străini.

In numai cîțiva ani industria noastră s-a dezvoltat mai mult decît într-o jumătate de veac pe vremea burgheziei și a moșierimii.

Primul cincinal, acest uriaș pas înainte pe calea construirii socialismului în țara noastră, a fost îndeplinit înainte de termen. Ceea ce cu cinci ani în urmă părea un vis îndrăzneț, azi e realitate.

Datorită muncii însuflețite a oamenilor muncii, volumul producției industriale e în prezent de aproape trei ori mai mare decît în 1938. In fabricile și uzinele noastre se produc cele mai felurite mașini și utilaje moderne, despre a căror fabricare în țară nici nu putea fi vorba în vechea Romînie. Industria noastră este cu adevărat o temelie solidă pentru dezvoltarea întregii economii.

Mari și îmbucurătoare sînt transformările care s-au petrecut și în agricultură. Harnica noastră țărănime muncitoare — aliata de nădejde a clasei muncitoare — pășește cu încredere pe calea lichidării înapoierii în agricultură, moștenire a trecutului, pe calea unei vieți îmbelșugate ferite de griji.

Tot mai mulți țărani muncitori se unesc în gospodării colective, întovărășiri agricole, asociații pentru cultura de plante tehnice.

In cei opt ani care s-au încheiat de la instaurarea Republicii Populare Romîne, țăranii cu gospodării mici și mijlocii au primit din partea statului sprijin prețios: mașini și unelte agricole, sămînță selecționată, îndrumări agrotehnice, înlesniri fiscale, credite pentru cumpărarea de vite, materiale de construcții și tot felul de mărfuri industriale ieftine și în cantități din ce în ce mai mari.

Datorită adîncilor transformări petrecute în agricultură, recoltele sînt tot mai îmbelșugate. Producția de cereale a acestui an a depășit cu 3 milioane de tone pe aceea a anului 1938.

Ca urmare a dezvoltării economiei, venitul național și cîștigul oamenilor muncii au crescut considerabil. In fiecare an se dau în folosința oamenilor muncii mii de apartamente. Statul cheltuiește mari fonduri bănești pentru învățămîntul, odihna, îngrijirea și ocrotirea sănătății celor ce muncesc.

Știința, arta și cultura cunosc o dezvoltare și înflorire pe care n-au atins-o niciodată în trecut. Analfabetismul, această grea moștenire a trecutului, a fost lichidat. S-a creat o rețea vastă de școli și institute de învățămînt superior în limba romînă și limbile minorităților naționale. Ele sînt larg deschise la dispoziția fiilor oamenilor muncii de la orașe și sate.

Oamenii de știință, artiștii și oamenii de litere și cultură din țara noastră, devotați cauzei poporului, dau lucrări de mare importanță pentru dezvoltarea industriei, agriculturii, pentru ocrotirea sănătății poporului. Ei se bucură de o înaltă prețuire și de sprijinul atent al statului democrat-popular.

Viața însăși dovedește că regimul democrat-popular, care asigură libertatea reală a poporului, constituie cea mai mare cucerire a oamenilor muncii. Marile și însuflețitoarele succese dobîndite în acești ani sînt o dovadă vie a capacității creatoare a poporului nostru, care, stăpîn pe soarta lui, pășește înainte pe drumul luminos al socialismului.

Regimul democrat-popular, expresia voinței maselor, reprezintă o forță de neînvins. De aceea astăzi mulți dintre cei care s-au împotrivit mersului istoriei și, din vina lor sau ascultînd îndemnurile cercurilor reacționare de peste hotare, s-au pus în afara societății, dau astăzi dovadă de o mai bună înțelegere a intereselor vitale ale poporului nostru. Din dorința de a da posibilitate de întoarcere în țară acelor cetățeni și foști cetățeni romîni aflați peste hotare, care vor să se încadreze în munca constructivă a poporului romîn, Prezidiul Marii Adunări Naționale a emis cunoscutul decret de amnistiere a unor infracțiuni prevăzute de Codul Penal sau de legi speciale.

Mulți s-au întors, încadrîndu-se în cîmpul muncii, potrivit capacității și profesiunii lor, dovedind loialitate față de interesele poporului.

Poporul romîn iubește pacea și luptă activ pentru apărarea ei.

Anul acesta a fost deosebit de rodnic în acțiuni de mare însemnătate pentru cauza păcii. Datorită luptei popoarelor, sprijinului activ pe care ele îl acordă inițiativelor înțelepte ale Uniunii Sovietice s-au obținut unele rezultate pozitive în direcția slăbirii încordării internaționale.

Principiile coexistenței pașnice între țări cu sisteme sociale diferite sînt astăzi împărtășite de un număr tot mai mare de țări din Europa, Asia și Africa.

Urmînd cu fermitate o politică conformă cu interesele lagărului păcii și socialismului, țara noastră și-a cîștigat un binemeritat prestigiu internațional. Niciodată situația internațională a țării noastre nu a fost atît de puternic consolidată; niciodată poporul romîn nu a avut atît de mulți și buni prieteni. De la Elba pînă în Pacific avem prieteni puternici, de neînfrînt. Țara noastră, ca și celelalte țări de democrație populară, se bucură de simpatia caldă a popoarelor de pretutindeni.

Prin participarea la Tratatul de la Varșovia, poporul romîn, care este vital interesat în asigurarea securității Europei, își aduce contribuția sa la lupta pentru pace. Sîntem împotriva politicii de împărțire a statelor în blocuri militare. După cum s-a declarat în repetate rînduri, R.P.R. se pronunță pentru crearea în Europa a unui sistem unic de securitate și sprijină cu toată hotărîrea propunerile Uniunii Sovietice pentru asigurarea unui asemenea sistem.

Țara noastră a sprijinit și sprijină propunerile Uniunii Sovietice de reducere a înarmărilor, de interzicere a armelor atomice și cu hidrogen și este pentru controlul internațional eficace în scopul realizării acestor propuneri. Ca și alte țări ale lagărului socialist ea sprijină prin fapte această politică. Este bine cunoscut faptul că R.P.R. a micșorat cu 40.000 de soldați și ofițeri efectivul forțelor armate, a redus durata serviciului militar.

Datorită inițiativei Uniunii Sovietice, sprijinită de India și de majoritatea țărilor membre ale O.N.U., în ciuda manevrelor și împotrivirii guvernelor S.U.A. și ale altor țări occidentale, Republica Populară Romînă a fost primită în O.N.U. Aceasta reprezintă un mare succes al forțelor păcii. Dar acest fapt este totodată o recunoaștere a meritelor regimului nostru democrat popular, a justeței politicii externe a țării noastre, țară cu adevărat independentă, suverană.

Ocupîndu-și locul ce i se cuvine la O.N.U., Republica Populară Romînă își va aduce și în sînul acestei importante organizații contribuția sa la lupta pentru dezvoltarea colaborării internaționale pe baza neamestecului în treburile interne ale țărilor, a respectului reciproc.

Cercurile imperialiste occidentale nu se pot însă împăca cu spiritul Genevei.

Oameni de răspundere din S.U.A. continuă să practice metodele falimentarei politici de pe „poziții de forță". Ei își permit și încearcă sub diferite forme să se amestece în treburile interne ale țării noastre.

Este regretabil că pe o asemenea poziție, în contradicție cu principiile care stau la baza Cartei Națiunilor Unite, se situează între alții însuși președintele S.U.A., Eisenhower, secretarul departamentului de stat Dulles și alți lideri politici ai S.U.A.

In așa zisele mesaje transmise la 25 decembrie la posturile de radio americane, personalitățile americane amintite declară că ele „se roagă" pentru schimbarea orînduirii existente în țările noastre.

Asemenea declarații nesăbuite reprezintă o încălcare grosolană a uzanțelor internaționale recunoscute de toate țările civilizate, un amestec direct în treburile interne ale unor țări suverane, membre ale Organizației Națiunilor Unite. Asemenea metode nu sînt în nici un caz de natură să servească spiritului Genevei și relațiilor normale între țări.

Poporul romîn liber, stăpîn pe soarta sa, respinge cu indignare aceste procedee. El înțelege foarte bine sensul pledoariilor de acest fel. „Rugăciunile" personalităților americane pentru schimbarea ordinei din țările de democrație populară nu sînt decît pledoarii pentru reînvierea unui trecut de jaf și împilare, cînd în țările noastre dictau milionarii americani și slugile lor, clicile reacționare și monarhia.

Acest trecut este însă mort pentru totdeauna. Nici un fel de „rugi" sau încercări de amestec în treburile noastre interne nu pot schimba mersul istoriei. Poporul nostru își urmează cu încredere drumul său impetuos înainte, pentru noi victorii în construirea societății socialiste în țara noastră, pentru întărirea păcii și colaborării între popoare.

Cel de al doilea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn, acest eveniment de însemnătate istorică în viața poporului nostru, a stabilit sarcinile mărețe ale celui de al doilea plan cincinal. El a elaborat totodată un program de muncă și de luptă pentru înflorirea culturii și științei, pentru bunăstarea poporului și întărirea statului democrat-popular, pentru apărarea păcii și securității patriei noastre.

Cu experiența căpătată în lupta dusă pentru înfăptuirea primului cincinal, cu încredere sporită în forțele lor creatoare, oamenii muncii pășesc cu entuziasm la realizarea acestui nou program măreț. Cu ajutorul permanent, multilateral, al marii noastre prietene și eliberatoare Uniunea Sovietică, în colaborare frățească cu toate țările marelui lagăr al socialismului, acest pas epocal înainte va fi și el încununat de succes.

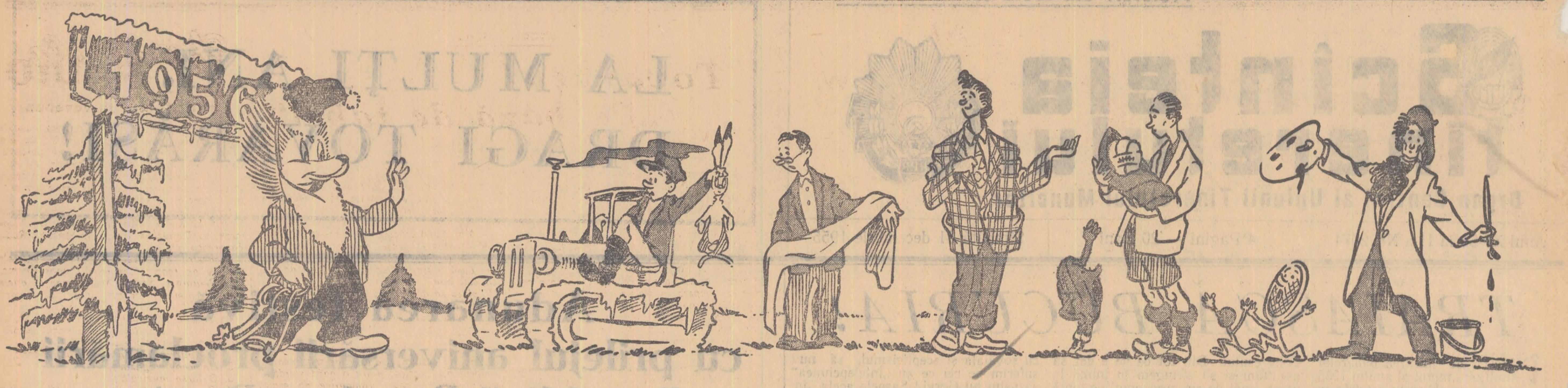
Trăiască și înflorească patria noastră iubită Republica Populară Romînă!

Plecarea delegației R. P. R. care va participa la sărbătorirea celei de a 80-a aniversări a tovarășului Wilhelm Pieck

Vineri dimineața a părăsit Bucureștiul delegația Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn și a guvernului Republicii Populare Romîne care va participa la sărbătorirea celei de a 80-a aniversări a tovarășului Wilhelm Pieck, președinte al Partidului socialist Unit din Germania, președintele Republicii Democrate Germane.

Din delegație fac parte tovarășii Constantin Pîrvulescu, membru în Biroul Politic al C.C. al P.M.R. președintele Marii Adunări Naționale a R.P.R., Simion Bughici, membru al C.C. al P.M.R., vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și Gh. Stoica, membru al C.C. al P.M.R., ambasadorul Republicii Populare Romîne în R.D. Germană.

In gara Băneasa, delegația a fost condusă de tovarășii I. Chișinevschi, general de armată E. Bodnăraș, P. Borilă, J. Fazekaș, activiști de partid și de stat. (Agerpres)

— NOUĂ IEPURI... LA HECTAR?

Tractoristul Vătafu Gheorghe, de la S.M.T. Peciul Nou, are părerile lui despre vînătoare.

„La ce bun birocrația asta? — se întreabă el — Ce, parcă fără armă, fără cîine, fără autorizație, nu se poate vîna?... Și, într-adevăr, tractoristul Vătafu Gheorghe vînează iepuri...

E posibil?... se vor întreba unii vînători cu experiență. Ca să nu se creadă că e vorba de o minciună vînătorească, dragi cititori, împreună cu ariciul, sînteți invitați la o vînătoare de iepuri cu ... tractorul K.D. 35.

S-a înserat și tractoristul Vătafu Gheorghe a început să are pe tarlalele gospodăriei agricole din Czepa. A arat 6 brazde, cînd, în lumina farurilor a apărut un iepure. (E momentul oportun). Tractoristul a scos plugul din brazdă, a ochit, a apăsat pe... accelerator, iar... tractorul a pornit cu cea mai mare viteză pe urmele iepurelui. Vînatul, orbit de lumina farurilor, a fost răpus după numai 500 m. de goană. Tractoristul s-a întors în brazdă continuînd să are. De odată, alt iepure. ...Altă goană.

Și așa pînă dimineața. Iscusitul tractorist-vînător, a obținut o „recoltă" medie de 9... iepuri la hectar. Și s-a oprit din vînat, nu pentru că n-ar mai fi apărut iepuri, ci pentru că s-a întîmplat un mic accident. (O, se poate întîmpla asta oricărui vînător). S-a rupt o șenilă a tractorului!...

Interesant și mai cu seamă, simplu. Totuși în anul viitor vînătorii și tractoarele, mai cu seamă tractoarele, s-ar dori fără un asemenea vînător.

(După o corespondență trimisă de PETRE NOVACONI)

— Sutarul - „dreptul șefului"?

La doi pași de ariciul postat în fața arcului de intrare în anul nou, s-a oprit, s-a plecat curtenilor, a clipit șugubăț cu ochiul și a făcut o declarație pe care o veți afla. Cel care voia să treacă în Noul An era Aron S., responsabilul unității nr. 18 a cooperativei „Imbrăcămintea" din Iași.

— Știți, aveți un costum bun — a spus el — însă... — vedeți, v-ar trebui unul așa... pe cinste.

— Și?

— Ei, am zis și eu așa. Poate veniți să vi-l coasem noi la cooperativa „Imbrăcămintea"?

In clipele acelea responsabilul arunca din suflet, din ochi, din zîmbete, săgeți duioase și cuceritoare.

— Vi-l facem la marea artă — continuă el. Și peste două luni e gata. Adică, dacă vă grăbiți, ar putea să fie gata și mai repede. Da, vi-l putem face și în cîteva zile. Numai că... acolo, o mică atenție, un sutar, „dreptul șefului". Să vă luăm măsura. Așa,...

Țepii ariciului pare-se că începuseră să se zburlească.

— Nu, spuse ariciul, acuma vreau să-ți iau eu dumitale măsura. Așa...

— Ce se mai aude cu costumul lui Vasile Enache?

— Nu se aude nimic. Vreau să aud mai întîi pașii clientului, pe care-l aștept să vină cu ce a promis, cu... sutarul. Ei, spune și dumneata, ce puteam să fac? Va să zică eu mă străduiesc să-i fac repede costumul, gîndindu-mă că de, omul acceptase să-mi acorde... atenția, iar el o face pe novicele și nu mai vrea să plătească decît manopera lucrului, nu și a străduinții. Păi spune, n-am făcut bine că i-am reținut costumul? Ehe, am găsit și un motiv sănătos: „Mai trebuie să-i facem unele modificări, tovarășe!"

— Mulțumesc — spuse ariciul — acum ți-am luat măsura, ca să fiu în limbajul dumitale. Figura dumitale îmbrăcată într-o haină satirică va fi expusă în galantarul atelierului meu. Așa încît vei fi la vederea cititorilor și desigur și a conducerii cooperativei „Imbrăcămintea" din Iași.

Responsabilul tuși, își băgă capul între umeri și spuse cu o voce înceată.

— Dați-mi voie să trec.

— Unde?

— In 1956!

— Nu, în haina aceasta nu se poate. Croiește-ți alta mai curată, mai călcată și mai... cinstită.

(După o corespondență trimisă de HALAUȘ și JOE LENȚER).

— Aho, aho, copii și frați,
Stați puțin și nu intrați!

Cu aceste cuvinte își întîmpină de astă dată, ariciul nostru, cele mai proaspete cunoștințe ale sale. Cine sînt ele?

Le veți cunoaște și dumneavoastră, stînd alături de arici, la porțile anului 1956, în clipele în care acestea vor să pășească în Noul An.

— Aho, aho, mineri fîrtați!

PLUGUȘOR

Noroc bun, mineri fîrtați,
Stați puțin și nu intrați,
Lîngă puț vă adunați
Și urarea ne-ascultați.

S-a sculat mai an,
Directorul Roman,
Să facă lumină,
La Lonea la mină,
Multe-a refăcut și-a dres,
(Asta toți ați înțeles),
Dară (cine-i cu pricina?)
Nu e chiar codașă mina,
Insă nici fruntașă nu-i,
Că-nainte-i sînt destui
Și ce bine-ar fi la anul,
Să întrecem noi Vulcanul,
Inainte, măi,
Hăi, hăi,

Inginerul Caloian,
Ce va face-n noul an?
La sectoare să dea sfat,
Să nu mai muncească-n salt,
Și să-nceapă treabă bună,
De la început de lună,
Nu-n a doua jumătate,
Să stea-n mină zi și noapte,
Le va face astea toate?
Grijă măi, hăi, hăi,

Și tot la-nceput de an,
Să-i urăm și lui Iman,
(Că director e adjunct,
Multe sînt de pus la punct!)

Iți urăm ca-n cincizecișase,
Să faci treburi mai frumoase,
Nu-ți cerem să fii erou,
Dar stai prea mult în birou.
Umblă mai mult pe teren,
Vezi că geamuri nu-s la tren,
Cu lumina, iar... nimica.
(Deși s-a scris la „Urzica").

Te rugăm prin băi a trece.
Apa rece — vine fiartă,
Cînd vrem fiartă, vine rece.
Vezi că-n sala de apel,
Nu se mătură de fel
Și sînt multe geamuri lipsă,
Și lumina pare stinsă,
Controlează, măi, hăi, hăi,

Vouă din contabilitate,
Ce semnați bonuri și acte,
Vă rugăm să vă notați,
Pe drumuri nu ne purtați.
Pentru orice semnătură,
Ți-iese părul prin căciulă.
Ca să scoți din magazie
Un șurub sau o cutie,
Cu șaibe ori garnituri,
Cereți șapte semnături,
Mai simplificați, flăcăi
Hăi, hăi

De urat am mai ura,
Insă mina e colea,
Și-i destul cît am șezut,
Mergem că de-amu e șut.
Noroc bun, măi, hăi, hăi,

Corespondent
ION DRAGOMIR

— Pictură conopidală sau... conopidă picturală?

Ați admirat vreodată o conopidă? Dar un corn de rinocer? Nu? Aflați că alăturarea acestor două elemente vă introduc în intimitățile artei suprarealiste. Cum adică?

Sorbona, glorios lăcaș de cultură al francezilor, a suportat, în urmă cu cîteva zile, o probă suprarealistă a pictorului de renume în lumea snobilor miliardari, numitul Salvador Dali. Acesta, un tip cu mustăți în formă de antenă și îmbrăcat într-o jachetă cît se poate de lucioasă, a dezvoltat o conferință „cea mai delirantă comunicare din viața mea", intitulată: „Aspecte fenomenologice ale metodei paranoicocritice" (1).

Vorbind cu un calm imperturbabil în fața a sute de studenți, care se tăvăleau de rîs, șuierau și țipau, Salvador Dali a declarat senin, că toate emoțiile artistice „cele mai paradisiace" îi pătrund prin... cot, adevăratul element creator al picturii sale.

Pasul următor a fost de a demonstra că tabloul „Danteliera" de Vermeer nu este altceva decît emanația unei conopide și a unui corn de rinocer și că, prin această gigantică descoperire, el, Salvador Dali, a devenit egalul unui arhanghel.

Pentru a dezvălui cititorilor mai bine „concepțiile" estetice ale numitului Dali, pictor — după cum se recomandă, apelăm la serviciile ediției europene a ziarului „New-York Herald Tribune" din 12 decembrie 1955, care i-a luat un interviu:

„Dali era foarte emoționat, deoarece făcuse o descoperire de „proporții enorme": „...descoperirea științifică făcută de mine cu privire la legătura dintre tabloul lui Vermeer „Danteliera" și cornul de rinocer".

„Și care este legătura?"

„Pînă în anul acesta nu mi-am dat seama. Apoi am descoperit că „Danteliera" are aceeași forță ca și un rinocer. Vara trecută am transportat o copie a picturii la pădurea Vincennes (unde se află o grădină zoologică — N.N.) și am arătat-o unui rinocer. Am dovedit că teoria mea este justă".

„In ce mod?".

„Am arătat că „Danteliera" este făcută din spirale logaritmice, iar un corn de rinocer este o spirală logaritmică perfectă. Eu sînt primul care am descoperit acest lucru".

Și interviul se continuă, trecîndu-se la legătura dintre teoria cu privire la rinoceri și teoria lui Dali asupra „delirului": „Delirul a jucat întotdeauna un rol important în viața mea... Intreaga mea personalitate se bazează pe delir, pe care-l folosesc pentru creație".

„Puteți să ne dați un exemplu de felul cum acționează delirul dvs.?"

„Idei ciudate îmi vin în cap. Pot să mă hotărăsc să pictez niște ouă ochiuri, dar cînd sînt gata să încep, ele îmi apar ca o călimară și atunci pictez o călimară. E foarte simplu!".

„Ce simbolizează ceasurile în lucrările dvs.?"

„Ele simbolizează flexibilitatea timpului! Imi place întotdeauna să pictez un ceas în momentul cînd brînza Camembert devine moale și începe să curgă. Imi place brînza Camembert. Nu vă întrebați ce simbolizează celelalte lucrări din tablourile mele, pentru că nu știu. Imi place să pictez enigme".

„Vă plac picturile dvs.?"

„Nu-mi plac picturile mele, dar cred că sînt un geniu".

Dar ce s-a întîmplat cu „epocala" conferință a lui Salvador Dali, de la Sorbona? Pe măsură ce își dezvăluia inepțiile, studenții deveneau tot mai gălăgioși, vociferau. Salvador Dali, de data aceasta realist, a dispărut brusc pe o ușă din spate, abandonîndu-și auditoriul, interpretul, soția și expunerea.

Ceva mai tîrziu putea fi văzut în noapte, într-o mașină Rolls-Royce tip 1950, împărțind trecătorilor... conopide.

In momentul de față Salvador Dali întreprinde un fulminant turneu în S.U.A. Aci, în lumea miliardarilor snobi el cunoaște un asemenea succes, pe cît de mare a fost dezastrul de la Sorbona.

— G O L . . .

Uzinele „Electro-putere" din Craiova. Cînd ariciul a sosit acolo, consiliul colectivului sportiv împreună cu Comitetul de întreprindere se afla tocmai într-o ședință furtunoasă, la care se consumaseră 10 kg. de apă rece, 5 de transpirație și o tonă de vorbărie.

Puțin cam indiscret — ce să-i faci, așa-s unii reporteri — a deschis ușa și a intrat înăuntru în plină ședință. Asistența l-a privit foarte contrariată.

— Ce doriți și cine sînteți?

— Sînt reporterul ariciul și doresc să vă iau un interviu.

— Fără chestii d-astea. Nu ne deranja. Acum discutăm...

— Foarte bine, asta vreau și eu — să discutăm. Dacă îmi permiteți, cîteva întrebări: cu ce se ocupă colectivul dumneavoastră sportiv?

— Cu fotbalul, tovarășe. Asta e...

— Așa... Mai departe, eu notez.

— Se mai ocupă și cu fotbalul, tovarășe.

— Altceva?

— Pe urmă... se dă o atenție deosebită fotbalului. Și de asemenea noi nu neglijăm nici fotbalul, tovarășe. Știți, noi cu toate sporturile...

— Așa.. Va să zică...

— Da, tovarășe. Noi mai avem și o echipă de fotbal, tovarășe, care joacă fotbal.

— E bună?

— Bună? Cum „bună", tovarășe? Foarte bună! Păi toate fondurile sportive nu sînt ale ei?

— Și cum merge?

— Merge. E prima!

— Serios? In frunte, vasăzică.

— Nu. Nici chiar așa. Nu putem exagera, tovarășe. E prima... dar la urmă. Știți, fotbalul la noi...

— Adică e ultima în clasament?

— Stai, tovarășe, nu exagera. Adică ce vrei să spui cu asta?

— Și mi se pare că a retrogradat din campionatul regional în cel orășenesc?

— Ei, sigur, dacă o iei așa, mă rog, a retrogradat.

Dar de ce te legi dumneata de chestia asta? Noi ți-am spus, tovarășe și ți-o mai repetăm: ne îngrijim de fotbal.

— Dar de alt sport vă ocupați? Volei, aveați și o echipă de handbal care se calificase pentru campionatul regional? De ce i-ați luat echipamentul, ca să nu mai poată juca în campionat?

— Uite ce e, tovarășe, dumneata nu prea ești atent la ce spunem noi. Noi ți-am spus că ne ocupăm de fotbal.

— Dar de natație, atletism, tir?

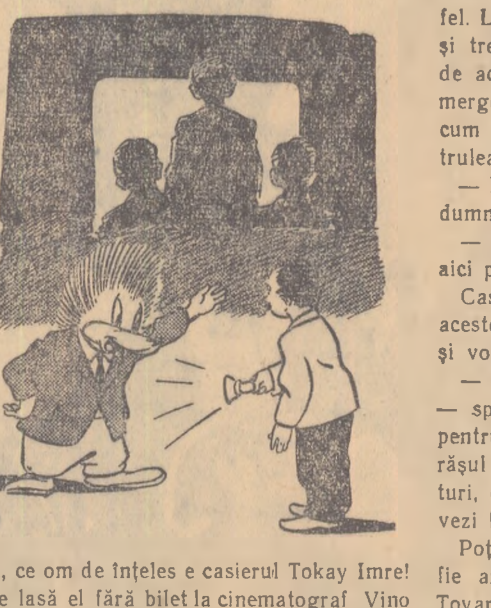
— Eh, tir! Ce fac ăia? Impușcă vrăbii. Ce vrei să spui cu asta? Dar de fotbal de ce nu ne întrebi, tovarășe? Crezi că de fotbal nu ne ocupăm? Dar fondurile noastre cine le...?

— Dar de echipa de orientare turistică vă ocupați?

— Tovarășe, uite ce e, noi sîntem în ședință. In legătură cu fotbalul mai aveți ceva să ne întrebați? Atunci... scuzați-ne. Noi discutăm acum o problemă importantă — fotbalul. In legătură cu asta mai aveți ceva să ne întrebați?

(după o corespondență trimisă de COSTEL ROMAN)

— In straturi, ori în piramidă?

Ah, ce om de înțeles e casierul Tokay Imre! Nu te lasă el fără bilet la cinematograf. Vino la Ineu și îți garantez că ai să vezi oricînd un film la cinematograful „Olga Bancic". Iți dă tovarășul Tokay bilet și intri înăuntru cu siguranță. Odată intrat în sală, n-ai decît să-ți cauți locul de pe bilet. Dar uite că locul e ocupat. Nu, nu te alarma. O fi o greșeală. O să stați și doi pe un loc. Merge, puțin mai înghesuiți, dar... A venit și al treilea. Acum e mai complicat, însă, nu trebuie să intrați în panică. Se aranjează într-un fel. La urma urmei, de ce n-ar putea să stea și trei spectatori pe un loc dacă am căzut de acord că pot sta doi. Unde a merș mia merge și suta! Abia începeți să chibzuiți cum să vă așezați că iată vine și un al patrulea, deținător al aceluiași loc.

— Păi, cum să facem? întreabă unul dintre dumneavoastră.

— Simplu, răspunde un altul, îl chemăm aici pe tovarășul Tokay

Casierul vine îndată și în fața situației acestea el procedează cu tact, cu sînge rece și voie bună.

— Uite, măi tovarăși, să facem să fie bine — spune el. N-are rost să vă scandalizați pentru atîta lucru. Uite, stați așa... Și tovarășul Tokai începe să vă așeze ori în straturi, ori în piramidă. Pe urmă n-ai decît să vezi filmul.

Poți veni și altădată și dacă sala are să fie arhiplină nu e asta nici o nenorocire. Tovarășul Tokay are să vă servească bucuros cu un bilet chiar dacă în sală vei sta cocoțat pe un stîlp, pe o fereastră, sau agățat de sus, de candelabru.

Pagină redactată de CAROL ROMAN, MIHAI CARANFIL și ION BAIEȘU.
Desene: M. COSTI.

Vă invit la noi la Politehnică

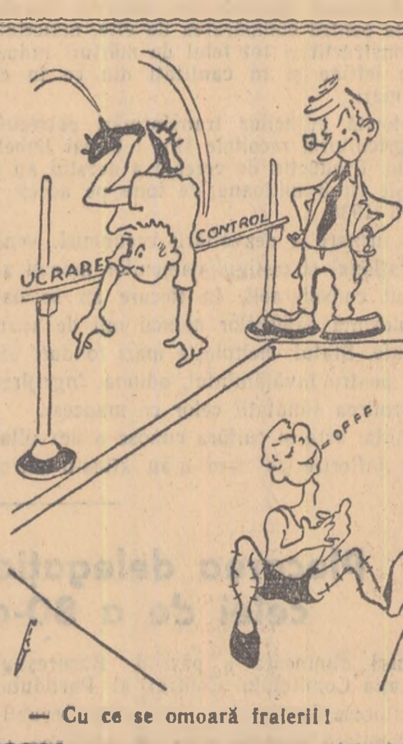

— Tovarăși, alo, tovarăși, nu închideți pagina. Vreau, vreau...

Cu răsuflarea întretăiată de alergătură, un arici mic și zglobiu, încălțat în cismulițe, și-a făcut apariția în tipografia gazetei.

Ne-a rugat să mai așteptăm puțin cu pagina. De fapt el s-a adresat rudei lui mai mari, ariciului nostru.

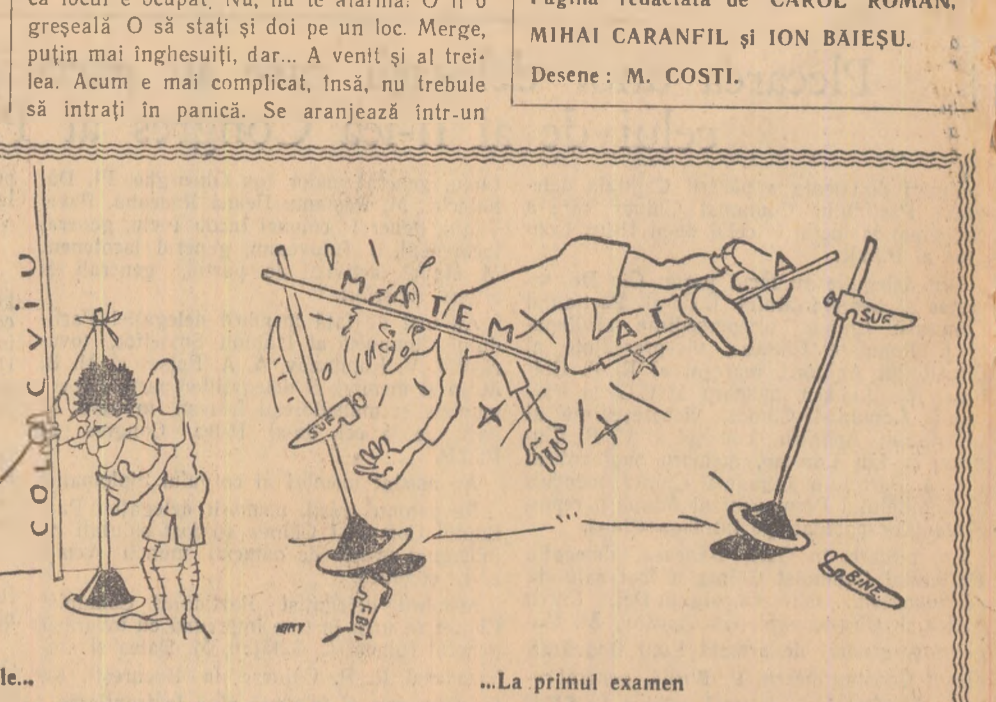
— Nu se poate așa — a spus el — vă invit să treceți și pe la noi, pe la Institutul Politehnic din București. Am și eu eroi pentru pagina dumneavoastră, am și eu oameni pe care nu-i pot lăsa să treacă în 1956 cu una cu două. Știți doar că eu, consacrîndu-mi țepii, lipsurilor din viața studențească, am și eu ceva de spus. Bună oară, această serie de instantanee din activitatea unui student... Să-l ascultăm:

— Cu ce se omoară fraierii!

— Au lăsat-o mai moale...

...La primul examen

★ Horia Aramă

Urechile

Tema aceasta nu este nouă.
Despre urechi s-a mai scris, destul.
S-a dovedit că, avînd cîte două,
Nu-i motiv să fii de vreuna fudul.

S-a spus cum că sînt clăpăuge-ntre ele,
Cu lobul de sac sau de moale atlaz;
Uneori au și freză, altădată sînt chele,
Și-s mai scurte, mai lungi, de la caz la caz.

„Minunate scule, fără care n-ar fi
Ciripitul, trilul, și nici gravul tunet,
Fără care n-ar fi clipocitul harfii,
Fără care gîndul n-ar avea răsunet..."

Purtăm fiecare țanțoș o pereche,
Convinși de croiala lor grațioasă,
Și rar ne gîndim că podoaba cea veche
Uneori are caracter de clasă!

Nici tema aceasta nu este nouă,
Poate chiar risc o întrerupere.
Ce-mi sună bine mie și nouă
Pe altul, din contră, musai să-l supere.

Tu spui: greutăți... Cin' să se bucure?
Unii se bucură — lua-i-ar să-i ia!
Leagă vorbei de coadă-al minciunilor ciucure
Și-l vînd — pe degeaba sau ba.

Alții agită văzduhul cu plasele,
Doar pescui-vor un zvonișor.
Cum le mai zgîrie-auzul frumoasele
Vorbe: popor muncitor!

Unul nu mai apucă-n arhivele lui
Colbul ideilor să-l mai deretice,
Și m-asurzește: cuvîntul burjui
Contravine nu știu căror reguli estetice.

Cu ideile-mi n-are nimic — dar nimic!
Doar, ca expresie, are-o propunere:
Burjuiului, scump îngeraș să-i zic.
Să nu-l zvîrli, măcar moralmente, în Dunăre?!

Altul ne-arată pe toate fețele
Urechile lui muzicale și culte.
Totuși, o față ascund, lunguiețele:
Nu orice muzică știu să asculte.

Nu este vorba de-o preferință
Pentru vocală sau instrumentală,
Ci că sensibila lor ființă
Gustă doar muzica occidentală.

Unii au undeva mecanisme secrete
Ce la orice cuvînt despre ce ne e fală
In sărmanele-urechi se grăbesc să secrete
Niște surzenie artificială.

Dar la anume ceas de mistere,
Cînd suspină profund lîngă radio-ul vechi,
Toată, dar toată surzenia piere
Și ascultă... o voce, cu patru urechi...

★

Eh, urechiaților, m-am plictisit
Să vă țin de urechi ca pe iepuri
Și cu-al peniței vîrf ascuțit
Să vi le curăț de cepuri.

În zadar vă urmați profesiunea cea veche.
Suduind, sau cu glas potolit, de contraltă,
Tot ce omului nostru-i suflați pe-o ureche,
Dinainte-i zvîrlit pe cealaltă!

Herman Stolper
poet de limba idiș din R.P.R.

„Doamnei doctor" I. W.

Te-am dat de mult uitării. Cum se vede
de-acum cu praf s-așterne și amintirea ta.
Iți scriu o poezie, dar nu crede
că fosta mea iubire din nou s-o-nvăpăia.

Deunăzi, c-un prieten oarecare
după-ndelungă vreme, m-am întîlnit și-ndat,
ne-am amintit, visînd lîngă pahare,
de tot ce-n tinerețe, odată s-a-ntîmplat.

Ci brazi foșnesc ca și odinioară
perechi îndrăgostite se plimbă-n jos și-n sus.
Vorbind despre iubire, bunăoară,
întîmplător, aminte de tine mi-am adus.

Poate că fața mai frumoasă-ți este,
te laudă orașul, văzîndu-te pe drum.
Ești doctoriță! Vezi, de-această veste
o! crede-mă, mă bucur, cînd o aud acum.

Eu te știam făcînd cochetărie, —
cu pisicuțe-n poală, tot desmierdînd atent,
sau în oglinzi privind cu bucurie
și pieptănîndu-ți părul cu bucle permanent.

Și azi tu vindeci oameni! Dai viață!
Ți-i nobilă menirea — aceasta bine știu.
Tu care nu-ndrăzneai să tai o rață
Prin săli de operații lucrezi cu bisturiu.

— Unde lucrează? întrebai, căci iată
prietenii se-ntreabă adesea între ei.
Ea? Nicăieri, mi s-a răspuns îndată.
Se cheamă doamna doctor după bărbatul ei.

(In romînește de AL. ANDRIȚOIU)

Ștefan Iureș

Proces de conștiință

Cu balanță, toc și cu cerneală,
Nimeni nu mi-ar cere socoteală:
— Măi, iubești așa cum cere veacul?
Să iubești așa, că te ia dracul!

Insă eu, judecător la rîndu-mi,
Mă întreb, și tot eu răspunzîndu-mi,
Din încurcătura-asta toată
Curtea nu prea iese luminată.

Rău muncit de-al îndoielii tartor,
Nu te pot măcar cita ca martor.
Un jurat în fața legii rob e:
Lui îi trebui probe, numai probe.

Ce-ai aduce tu? Aceste buze
Sărutate-atît? Or să m-acuze.
Ochii, cu lumina lor candidă?
Poarta spre osîndă-o să-mi deschidă.

Tîmplele, aproape transparente?
Degetele, palpitînd atente?
Sau dulceața lobului urechii?
Ale noii lumi sînt? Ale vechii?

— Dragă, în zadar ne-am bate capul.
Lasă, asta va vedea casapul
Dragostei făcînd autopsia
Ani de-or trece, după moarte, mia.

Deocamdată noi trăim și gata.
Asta e băiatul, asta fata,
Seara, de la muncă-ntorși, ei bine,
Ne iubim — și nu ne e rușine.

George Silviu

Argintul viu

Dintre metale — cîte s-au aflat —
argintul viu e cel mai învățat!

Vioi și săltăreț și sensitiv
— în lumea lui e singurul sportiv —

tobă de carte, năzdrăvan, hoinar,
— e prețuit ca mare cărturar!

Și aurul și plumbul și arama
și nichelul și fierul și-au dat seama

că îngîmfarea-l macină mereu,
că-i place să se lase cît mai greu,

— că fără preget urcă și coboară
cu linii și cu cifre subțioară,

că-n fizică lucrează cît o mie
și că e cel mai tare la chimie!

Cînd sare-n sus cu sprinteneli de ciută
și se repede arătînd: 100,

urechea apei prinde șoapte mici
și fierbe, dînd în clocot, cu bășici...

iar dacă vine-n jos — atunci cînd
„scade" —

și-arată unde scrie 0 grade

în loc de picături încep să cadă
fulgi albi, ca niște stele, de zăpadă,

iar peste ape-ncep să se întindă
pojghițe lucitoare de oglindă!

...Dar fumurile îl dădură gata:
credea că el e cheia și lăcata,

— și îmbătat de asemenea succese,
argintul viu de mase se rupsese!...

Bătîndu-și joc de cifre și de linii
zeflemisindu-și frații și vecinii

cu vremea, ajunsese-n așa hal
încît spunea că el nici nu-i metal,

că el îndrumă totul în natură
— că fără el nu-i frig și nici căldură!

„Nedespărțit de tine de vre-un an"
— se lăuda, vorbind unui cazan —

„în tubul meu de sticlă mă găsesc,
„și totuși — eu îndrum, eu socotesc!

„În vîlvătăi puternice de foc
„sub tine arde-al flăcărilor joc..

„Ei bine, dragul meu, te vei convinge:
„de nu vreau eu, tu nu te poți încinge,
„și-nchisă-n tine ca-ntr-o carapace,
„apa va sta, dar aburi nu va face!..."

. . . .

...Cînd opărit cu aburi, năzdrăvanul,
văzu sărind în aer, spart cazanul —
se pipăi în frunte de-un cucui:
apa fiersese fără voia lui!

★ Teodor Mazilu

Tovarășul „Pe bază de tabel"

— Portret satiric —

„Să nu criticăm anarhic"... caută tovarășul „Pe bază de tabel" să calmeze spiritele, să introducă disciplina. „Cinci minute tovarăși... Aveți timp suficient și pentru critică și pentru autocritică și pentru propuneri constructive... Concis... Faceți înscrieri tovarăși — Numai pe bază de tabel..."

Tovarășul „Pe bază de tabel" are impresia că tot ce se întîmplă în jurul său e haotic, fără noimă, iar sarcina lui stă în a face ordine, a tempera, a sistematiza.

— Disciplinat, tovarăși, disciplinat... Cîte doi tovarăși... Cîte patru tovarăși... Cîte cinci minute... Cîte două bilete... Și nu mai glumiți în timpul ședinței.. că nu cadrează...

Ii place grozav să introducă disciplina, să preîntîmpine greșelile, să restabilească ordinea:

— La subiect tovarășe...

— Nu-i pe ordinea de zi...

— Nu atacați decît problemele în discuție...

— Fără anarhie, tovarăși...

Tovarășul „Pe bază de tabel" e un fel de controlor vamal. Criticii de jos nu-i analizează justețea, ci o supune unei riguroase verificări, cu seriozitatea disperată a stanpățitului căruia odată i-au scăpat niște mărfuri clandestine. La controlul vamal — reiese întotdeauna că respectiva critică e ilegală, primejdioasă, clandestină.

— Pe ce bază mă critici dumneata, tovarășe? In numele cui, tovarășe?

Baza *însemna munca de răspundere. La controlul vamal observă, cu ochiul său ager, ilegalitatea criticii.*

— Te mai întreb încăodată... In ce calitate mă critici dumneata?

— In calitate de cetățean...

Tovarășul „Pe bază de tabel" e liniștit. Carevasăzică critica vine din partea unei persoane particulare... El socoate critica o chestiune foarte serioasă, foarte oficială; critica adevărată nu poate veni decît de la o instituție, nu de la o persoană oarecare.

— N-ai nici o bază, tovarășe... Ce, vine așa oricine să mă critice? Dacă fiecare tovarăș ar veni...

Cînd insiști, tovarășul „Pe bază de tabel", face ce face și-ți găsește — un deficit de legalitate:

— Decît să critici, așa fără noimă, mai bine ți-ai plăti cotizația la sindicat...

Dacă nu te dai bătut, tovarășul „Pe bază de tabel" îți aduce aminte că pe lumea asta există o disciplină:

— In cadrul ședinței se face critica... Nu așa la botul calului...

Critica de jos e supusă — ca un obiect de lux — la suprataxe, la întocmirea a numeroase formalități. Să se facă critica numai în timpul ședinței, să-ți plătești înainte cotizația la sindicat, să frecventezi cercul de politică curentă etc. etc.

Fiind disciplinat, acceptă critica de sus.

— Aștia sînt în drept să mă critice... ca organ superior au, nu e așa, o bază oarecare...

Propunerile, de asemenea, le supune controlului vamal. Nu le analizează utilitatea— „nu e treaba mea... nu de asta mă plătește statul..." ci le verifică legalitatea, aprobările ierarhice.

— Pe ce bază propui dumneata, tovarășe? Cu inginerul șef ai vorbit?

— Nu...

S-a lămurit. N-are nici o bază.

— Atunci cum, tovarășe? Păi, dacă fiecare tovarăș ar veni așa...

Iți deschide în față perspectiva cataclismului:

— Am ajunge la o debandadă generală...

El, vigilent, barează haosul.

Universul e anarhic. Trebuie disciplinat. Oamenii sînt nesistematizați... Trebuie sistematizați. Tovarășul „Pe bază de tabel" își propune să înalțe oamenii pînă la înțelegerea lui, să-i disciplineze, să-i tempereze.

— Nu țipați, tovarăși...

— Nu vorbiți în timpul ședinței...

— Mai dă-le dracului de dansuri...

— Nu rîde tovarășe, că nu-i de rîs...

— Nu cîntați tovarășe, că nu-i frumos...

— Lasă gura, tovarășe... Numai de critică ești bun...

Ii place să alinieze, să dirijeze!

— Cîte doi tovarăși!

— Acum toată lumea în picioare!

— Stați jos!

— Gura!

El nu s-a căsătorit pe bază de sentimente... „Amorul nu-i serios, n-are o bază solidă..." Incertitudinile sale romantice nu erau „mă iubește, nu mă iubește" ci „corespunde, nu corespunde.. și dacă corespunde... și dacă totuși nu corespunde... și dacă nu corespunde ce fac cu viitorul, cu perspectivele în muncă?" Amorul era pentru tovarășul „Pe bază de tabel" un fel de sarcină extrabugetară: voia să scape cît mai repede de ea. „Mă căsătoresc și rezolv problema"... Prima fată l-a respins. Nu înțelegea cum de e posibil așa ceva.

— Pe ce bază mă respingi, tovarășe?

— Uite așa.

— Ți-am făcut o propunere serioasă... și dumneata... Dacă aș fi un element necorespunzător, admiteam, înțelegeam sentimentele dumitale...

A doua fată — bătrînă și disciplinată — l-a acceptat.

Viitoarea soție încercă să-l mîngîie duios înainte de a se prezenta în fața ofițerului stării civile, dar tovarășul „Pe bază de tabel" se declară categoric împotrivă:

— Cum așa? Fără nici o bază? Ai răbdare... scumpo...

Tovarășul „Pe bază de tabel" nu rîde.

De ce să rîdă?

Așa, fără nici o bază?

Ironia se deformează odată ce ajunge la urechile sale, o recepționează sub forma adevărului obiectiv: mot-à-mot. Dacă îi spui în glumă că te duci la sfînta biserică, temperamentul său realist exclude posibilitatea ironiei și te supune prelucrării:

— Nu-i frumos, tovarășe.. O să mai discutăm noi chestia asta..

Urmează cîteva momente penibile. Ii explici stînjenit că n-a fost decît o glumă.

Nu se simte jignit că n-a înțeles ironia.

— Lasă glumele, tovarășe... Că nu de glume ne arde nouă acuma...

Oricărei acțiuni pe care o întreprinde, mutatul scaunelor dintr-o parte în alta, sau ștergerea prafului de pe birou, îi acordă importanță, o socoate „o problemă".

— Vezi, mă duc să rezolv problema lipiciului...

— Ah! Cum tărăgănează Smărăndescu problema sugativei și de cîte ori i-am atras atenția... ma Smărăndescule... ai grijă, se apropie 15...

Dacă a văzut un spectacol care l-a încîntat, nu spune: „Mi-a plăcut". Vameșul din el e veșnic prezent la datorie. Rostește grav: „Sînt de acord".

Adică, din partea lui, poate să ruleze, îi dă liberă trecere...

Pe ceilalți oameni îi socoate anormali:

— Cum de trăiesc așa fără nici o bază?... Critică oricînd poftesc... n-au teamă de superiori... dacă nu se înțeleg cu nevasta, divorțează... Brusc, se indignează, se trezește în el sentimentul legalității:

— Pe ce bază fac toate astea?

★

Tovarășul „Pe bază de tabel" mi-a făcut o mărturisire uluitoare:

— Dragă tovarășe — sînt fericit!

Ascultați la RADIO

In noaptea de revelion

In noaptea de revelion, petreceți ascultînd stațiile noastre de radio. Pînă la ora 22.00 se transmit două programe paralele. De la această oră, program comun

De la orele 22,00 pînă la 5 dimineața stațiile noastre de radio vor emite un program special de revelion.

Iși vor da concursul N. Stroe, artist emerit al R.P.R., Mircea Crișan, H. Nicolaide, V. Tomazian, Horia Șerbănescu, Radu Zaharescu etc.

Orchestra de estradă Radio, orchestrele dirijate de Jean Ionescu, Teodor Cosma, Geo Reininger, Sergiu Malagamba și altele vor interpreta programe variate de muzică de dans.

In ziua de 1 ianuarie 1956 ora 17.30, pe programul I. ascultați „Almanahul Radiomagazin" care cuprinde:

1. O conferință despre an și calendar;
2. Un Radiomagazin;
3. O farsă muzicală;
4. Ce ați ascultat și ce nu ați ascultat aseară (selecțiuni din programul de revelion):
5. O snoavă a lui Păcală;
6. Sumarul Radiomagazinului pe anul 1956.

Teatre

DUMINICA 1 IANUARIE

Național „I. L. Caragiale" (sala Studio) 15: Trestiile de aur; 19,30: Doctor fără voie; **Armatei (sala Magheru)** 15: Mașenka (B); 19.30: Dragoste tîrzie; **Armatei** (sala din calea 13 Septembrie) 15: Avarul, 19.30: Nunta lui Figaro; **Municipal** 15: Cum vă place; 19.30: Arcul de triumf: **Muncitoresc C.F.R. (Giulești)** 15: Slugă la doi stăpîni; 20: Jocul dragostei și al întîmplării; **Tineretului** 15: David Copperfield 20: Preludiu; **Studioul actorului de film „C. Nottara"** (sala Libertatea) 19.30: Nora; **Operetă** 10.30: Casa cu trei fete; 19.30: Aculina; **Ansamblul de Estradă al R.P.R.** (sala din calea Victoriei 174) 16: Călătorie pe note; 20: Cer cuvîntul; **Ansamblul de Estradă al R.P.R.** (sala Dalles) 15 și 18.30: Dansați cu noi; **Ansamblul de cîntece și dansuri al Statului popular al Capitalei** 19,30 Spectacol muzical și coregrafic; **Țăndărică** (sala din str. Academiei 18-20) 11: Moș Gerilă, 17: Străjerii mării; **Țăndărică** (sala Orfeu) 11: Pomul de iarnă, 17: Băiatul și vîntul; **Circul de stat** 16: Vacanța lui Nicușor; 20,30; Arta manejului.

Cinema

SIMBATĂ ȘI DUMINICA

Patria, 1 Mai: Lecția vieții; **Magheru, I. C. Frimu**: Jan Huss; **Republica, București, Infrățirea între popoare**: Alarmă în munți; **Filimon Sîrbu, Al. Popov**: Tăunul; **Gh. Doja, Elena Pavel, Libertății**: Ei au coborît din munți; **Lumina, Ilie Pintilie**: Vînătoarea de crabi; **Central, 23 August, T. Vladimirescu, Al. Sahia**: Giuseppe Verdi; **Victoria**: Maclovia: **Tineretului**: Desfășurarea, „Și Ilie face sport"; **Grivița**: Poteci primejdioase; **8 Martie**: Leana; **Vasile Roaită**: Fata mexicană; **Cultural**: Nesterka cel isteț; **Unirea, C. David**: N-a dansat decît o vară; **Gh. Coșbuc**: Pentru 14 vieți; **Flacăra**: La revedere, domnule Groock: **Carpați**: Fantomele părăsesc piscurile: **Arta, M. Eminescu**: Anna Zaccheo; **Munca, Donca Simo**: Muzică și dragoste; **Miorița**: Soldatul Ivan Brovkin: **Moșilor**: Cățelușul buclucaș; **Popular**: Melodia pierdută; **Volga**: Nepoții gornistului; **8 Mai**: Este vinovat Ed. Martin?; **Olga Bancic, N. Bălcescu**: Domnișoara de Scuderi; **Rahova**: Arlberg-expres; **București, oraș înflorit**; **Aurel Vlaicu**: Liliacul;

Pornind de la un discurs ocazional...

Banchetul de Anul nou își pierduse cuvenitul ecou. Fuseseră uitate și abundentele meniuri și elegantele toalete — creație a celor mai distinse case de modă, fuseseră uitate chiar și toasturile mai mult sau mai puțin inspirate ale vorbitorilor. Anul nou începuse să-și depene firul.

Era în primele zile ale lui ianuarie 1955. Mister Dulles își rostea unul din primele discursuri din acest an. Al cîtelea era nici nu știm și nici nu este important. Important este că într-o zi de ianuarie secretarul de stat al S.U.A. s-a aflat la tribuna adunării ce sărbătorea 100 de ani de la întemeierea Asociației creștine a tinerelor fete. Evenimentul în sine nu exprimă o semnificație deosebită. Poate nici n-am fi pomenit de el dacă cu acest prilej mister Dulles n-ar fi afirmat că „pacea este un cuvînt bogat în înțelesuri..."

Bogat în înțelesuri? Da! Secretarul de stat al S.U.A. nu a greșit. Un singur lucru ne-a reținut atenția interpretarea acestor înțelesuri. Și despre această interpretare sîntem tentați să scriem cîteva rînduri la capătul acestui an.

Un reporter dornic să cîștige cîteva sute de franci a renunțat să sărbătorească revelionul în compania iubitei sale și a pornit în miez de noapte pe urmele premierului de atunci al Franței — Pierre Mendès-France. L-a surprins — la ora strălucitoarelor banchete — în colțul unei mese acoperită în grabă cu un șervet, privind către două farfurii și o sticlă (poate cu lapte). Figura premierului francez exprima oboseală. Un zîmbet apărut în colțul buzelor nu putea să atenueze tristețea din priviri. Zîmbetul amintea probabil de votul smuls parlamentului francez în problema reînarmării vest-germane. Tristețea amintea de lipsa de glorie a acestei victorii pe care mulți au denumit-o „a la Pyhrrus" (Pe atunci Mendès-France asigura deputații că pacea este de neconceput fără un nou Wehrmacht. El nu se putea gîndi că la acest sfîrșit de an, în febră electorală, va combate din opoziție— o sfîntă morală burgheză! — pe cei ce au continuat politica inaugurată de el și va încerca să atribuie cuvîntului „pace" un cu totul alt înțeles. Diferență de interpretare? Nu schimbare de tactică).

Mendès-France era obosit, dar oamenii simpli, cei ce făuresc drumul istoriei, erau îngrijorați. Anul nou găsea Europa cu actul de naștere al noului wehrmacht legalizat (mai era necesar votul lipsit de surprize al Consiliului Republicii din Franța). Dulles spunea că renașterea militarismului prusac este „o mare acțiune de pace". Dar ce fel de „pace" este cea care pune arme în mîinile unor înverșunați dușmani ai păcii? Sînt dileme de mult rezolvate. Să fim bine înțeleși: în problema primejdiilor pe care le comportă reînarmarea nu-i vorbă de o convingere oarbă într-un fatalism inevitabil, ci de previziuni întemeiate pe precedente repetate matematic. Și pronosticurile încep să se realizeze...

La acel început de an nu era decît un proiect ce trăia doar între coperțile unui dosar. Pe atunci existau doar planuri, dar acum s-au schimbat lucrurile. Intr-o zi de noiembrie, mai precis în cea de a 11-a zi de noiembrie, undeva în Germania occidentală, primii soldați ai noului wehrmacht au depus jurămînt de credință. Credință? Cui? Ușor de înțeles. Și de ce la 11 noiembrie? La fel de ușor de înțeles: pentru a șterge amintirea acelui 11 noiembrie 1918 în care armata kaizerului pleca steagul. O alegere întîmplătoare? Nu! Avem de aface cu o exprimare prin simboluri a unor țeluri știute.

Conducătorul politicii externe a S.U.A. le vorbea tinerelor fete creștine de o reînarmare vest-germană care presupune „toleranță, moderație și clarviziune". Nu știm cît se pricep tinerele fete creștine în materie de politică internațională, dar este cert că unii oameni politici din occident îi consideră naivi și lipsiți de memorie pe auditorii cuvîntărilor lor. Wehrmachtul există fără pași de gîscă dar în spiritul trecutului. Spiritul acesta și-a găsit cea mai profundă exprimare în faptul că efectivele militare vest-germane au și depășit plafonul stabilit prin acordurile de la Paris. E numai începutul „marii acțiuni de pace" (ca să păstrăm expresia d-lui Dulles) ...Nu s-ar putea spune însă că locuitorii din Oradour-sur-Glane sau Coventry interpretează cuvîntul „pace" la fel cu guvernul american. Pentru că oricît de bogate ar fi înțelesurile acestui cuvînt, în ele nu poate fi cuprinsă renașterea wehrmachtului. Simplu ca bună ziua!

1955 s-a născut în atmosfera „războiului rece" împins pînă la limitele celui cald. „Am dat mînă liberă generalilor americani" — se lăuda un ministru belgian după sesiunea N.A.T.O. de la Paris în care s-au pus la punct planurile unui război atomic.

D-l Dulles spunea că „pacea este un cuvînt bogat în înțelesuri". Iată cîteva din aceste înțelesuri în versiune americană. **desen de NELL COBAR**

Diplomația apusului (sortită de altfel unui inevitabil apus) se subordonase atomului. Febra belicoasă tulburase capacitatea de a judeca a unor politicieni din occident. Se declanșase o adevărată întrecere în materie de isterie atomo-hidrogenică. Era un primejdios joc cu focul, primejdios mai ales atunci cînd din Manilla au pornit spre Taivan trei port-avioane americane — „Essex", „Yorktown" și „Kearsarge" — despre care se spune că aveau în arsenalul lor nu numai arme clasice ci și atomice. Intr-un comentariu al agenției „Associated Press", John Hightover vorbea chiar de „începutul unui al treilea război mondial" (în vederea căruia oficialitățile americane s-au ascuns vreo trei zile prin peșteri). Dar jocul nu a fost dus pînă la punctul în care fitilul aprins se atinge de butoiul cu pulbere. Cauza: popoarele, sutele de milioane de oameni ce trăiesc de la pol la pol, și-au dat seama că „pacea" în versiunea unor cercuri americane înseamnă cel mai autentic și sîngeros război. Clarificarea politică a maselor i-a făcut să bată în retragere pe belicoșii de la Pentagon și a silit pe unii vorbitori de profesie din occident să modereze tonul. Era o simplă retragere...

Și astfel în acest an s-a înregistrat în orașul de pe malurile Lemanului nașterea „spiritului Genevei". Inregistrarea a fost unanimă, dar dragostea față de noul născut n-a mai fost unanimă. (E ușor să rostești cuvîntul „pace" dar este greu să o realizezi cînd aceasta presupune sfîrșitul comenzilor militare). În S.U.A. s-au găsit numeroase personalități care voind să-l condamne la dispariție l-au declarat „primejdios" (probabil că la F.B.I. i s-a deschis o fișă specială, iar dl. Hoover s-a pregătit să-i ia amprentele digitale). Cei mai întreprinzători oameni politici americani dornici să scape de coșmare au decretat... dispariția „spiritului Genevei" (asemenea acelui care ar interzice rotația pămîntului în jurul soarelui). Dar „spiritul Genevei" n-a dispărut nici după toamna cînd la Geneva miniștrii de externe occidentali au uitat — s-au prefăcut că au uitat — lecția de realism politic din iulie. Atmosfera din iulie a fost urmată de încercări venite de dincolo de ocean de a stîrni din nou vijeliile „războiului rece". Nu era vorba de lipsa de consecvență a politicii occidentale ci de consecvența față de o anume politică. Cavalerii profiturilor colosale își apărau comenzile militare. „Avem răspunderea de a duce în războiul rece o concentrare de eforturi și resurse pentru cîștigarea acestei lupte și cred că o putem cîștiga" — a declarat generalul de brigadă Sarnoff, președintele societății de radio a Americii. Ce înseamnă această „concentrare de eforturi și resurse"? Iată în formă concretă: întreprinderea U. S. Broatcasting Industry a anunțat că veniturile sale în anul 1955 le vor depăși pe cele din 1954 cînd a fost trecută pentru prima dată cifra de 1 miliard de dolari („Associated Press"). Probabil de aceea unul din membrii familiei Rockefeller a renunțat la postul guvernamental ce îl deținea spre a se dedica ...afacerilor, după cum personal a mărturisit.

In asemenea condiții nu poate stîrni mirare știrea transmisă de „France Presse" care anunțînd că consiliul național de securitate al S.U.A. a studiat bugetul militar pe anul viitor afirmă că „nu se ia în considerare nici o reducere a creditelor militare americane care depășesc 34 miliarde pe exercițiul actual și nici o slăbire a eforturilor în vederea perfecționării sporirii arsenalului nuclear al S.U.A." (Cîte lucruri se pot face în numele „păcii" atunci cînd această idee încape pe mîna unor businessmani nimeriți în diplomație. Dar cioara se poate travesti în porumbel?).

Revista „U. S. News and World Report" prezenta Uniunea Sovietică „cîștigînd pe toate fronturile". Merită a fi remarcată recunoașterea victoriilor lagărului păcii. Aceste victorii au determinat în anul care a trecut întregul mers al evenimentelor. Sînt fapte ce au devenit bine cunoscute dar a căror menționare este utilă atunci cînd încerci să faci bilanțul — fi chiar parțial — al unui an. Este utilă pentru că scoate în valoare înțelesurile reale ale ideii de pace, pentru că pacea cere nu jonglerie de cuvinte ci acțiuni clare, convingătoare. Cele două interpretări se deosebesc așa precum se deosebește vara de iarnă, ziua de noapte, o minte lucidă de una bolnăvicioasă. Răstălmăciri nu pot exista.

Reglementarea unei probleme spinoase ca aceea austriacă, intrarea în O.N.U. a 16 state, îmbunătățirea relațiilor dintre U.R.S.S. și Iugoslavia, întărirea prieteniei Uniunii Sovietice cu India, Birmania și Afganistan, stabilirea de relații diplomatice între U.R.S.S. și R. F. Germană, tratatul dintre U.R.S.S. și R. D. Germană, reducerea forțelor armate sovietice cu 640.000 oameni, renunțarea la baza militară Porkala-Udd din Finlanda și acum recent reducerea cheltuielilor militare ale U.R.S.S. — sînt acțiuni care au influențat viața internațională, care au contribuit la crearea unei atmosfere prielnice unui început de destindere. Urmărești șirul neîntrerupt al inițiativelor sovietice și remarci adevăratul înțeles al cuvîntului „pace". Oare nu explică aceasta primirea triumfală făcută tovarășilor Bulganin și Hrușciov de popoarele Asiei, vizită care a încheiat în mod strălucitor anul internațional 1955.

„New York Times" a mărturisit de crăciun cititorilor săi că „dezghețul din vară care a culminat cu spiritul Genevei a fost urmat de înghețul războiului rece din cursul iernii, iar multe regiuni tulburi continuă să pricinuiască neliniște". Ziarul american a uitat însă un amănunt esențial: de unde anume vin furtunile și gerul ce tind să determine un nou îngheț — produs al „războiului rece". Amănuntul acesta e cunoscut dar „New York Times" nu l-a omis intimplător. Suflă vîntul „războiului rece" de dincolo de ocean și încearcă să învăluie din nou lumea întreagă. De la Bonn pînă la Taipe cei mai zeloși adepți ai politicii „de forță", în ciuda anotimpului, s-au înfierbîntat. In zilele cînd chiar și Papa se pronunța contra amenințării atomice, la Seul, Li Sin Man vorbea de planurile demente de a porni spre nord. Cian Kai-și, sfidînd ridicolul, a declarat că.. va elibera China continentală. Agenția „Associated Press" a adăugat cu seninătate — în care putem descifra o umbră de ironie — că el „nu a arătat cînd se va produce" acest lucru...

Dacă amenințările lui Cian-Kai-și nu pot stîrni decît ilaritate (și pot aminti că este cazul să se pună capăt prezenței lui la O.N.U.) amenințările la care se dedau unele personalități occidentale trebuie tratate cu mai multă seriozitate (nu din slăbiciune, ci din vigilență în scopul de a aplica tratamentul cuvenit amatorilor de agresiuni). Aceasta mai ales cînd aceste amenințări sînt colective, cum ar fi cele pe care sistematic le emit diferitele sesiuni N.A.T.O. E interesant un amănunt în legătură cu aceasta: fiecare sesiune N.A.T.O. se termină cu un comunicat bombastic și cu divergențe neaplanate. Saarul menține vie disputa franco-vest-germană, iar problema Ciprului învenineaza relațiile dintre Grecia, Anglia și Turcia. Dinții unora sînt prea slabi pentru a mesteca mărul discordiei (mai ales că în N.A.T.O. recolta de asemenea mere este abundentă).

An nou. Tradiția solicită ca personalitățile să rostească cuvîntări. Tradiția aceasta îl va sili și pe mister Dulles să spună cîteva cuvinte. Și printre ele se va afla desigur și cuvîntul „pace". Dar anul care a trecut ne-a ajutat să înțelegem mai bine că interpretarea pe care unii o dau în S.U.A. noțiunii de „pace" este alta de cît cea reală.

EDGARD OBERST

Sesiunea Sovietului Suprem al U. R. S. S.

Cuvîntarea tovarăşului N. S. Hruşciov

MOSCOVA 30 (Agerpres). — TASS transmite cuvîntarea lui N. S. Hruşciov rostită la 29 decembrie 1955 la Sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Tovarăşi deputaţi!

Am ascultat raportul tovarăşului Nikolai Aleksandrovici Bulganin despre rezultatele călătoriei noastre în trei ţări care ne sînt prietene nouă — India, Birmania şi Afganistanul. Acest raport cuprinde esenţialul care trebuia adus la cunoştinţa Sovietului Suprem cu privire la rezultatele călătoriei noastre şi ale tratativelor pe care le-am dus din însărcinarea guvernului sovietic în aceste ţări şi la acordurile care au fost realizate între guvernul Uniunii Sovietice şi guvernele Indiei, Birmaniei şi Afganistanului.

Sînt întru totul de acord cu toate tezele din raportul tovarăşului Bulganin. Doresc să-mi exprim şi eu părerea asupra unor probleme.

Guvernul sovietic a acceptat cu bucurie invitaţia d-lui Nehru, primul ministru al Indiei, şi ne-a trimis în India într-o vizită prietenească de răspuns pentru a stabili un contact personal cu conducătorii şi cu poporul Indiei. Există multe interese comune care unesc ţările noastre, iar esenţialul este lupta pentru întărirea păcii în lumea întreagă.

Ne-am călăuzit de aceleaşi considerente, acceptînd invitaţia guvernului Birmaniei şi a guvernului Afganistanului de a vizita aceste ţări.

Am ştiut că vizita noastră în India, Birmania şi Afganistan va stîrni nemulţumirea colonialiştilor care se tem că întărirea prieteniei între Uniunea Sovietică şi ţările care încă nu de mult se aflau sub jugul lor va contribui la slăbirea continuă a poziţiilor puterilor coloniale.

Domnilor colonialişti nu le rămîne însă decît să-şi facă singuri reproşuri.

Este în deobşte cunoscut că principiile colaborării şi prieteniei între Uniunea Sovietică şi celelalte state se deosebesc fundamental de principiile pe care se întemeiază politica colonialiştilor.

Egalitatea în drepturi a popoarelor, neamestecul unor state în afacerile interne ale altor state, neagresiunea, coexistenţa paşnică a ţărilor indiferent de sistemele lor politice — iată principiile pe care s-au întemeiat întotdeauna relaţiile noastre cu celelalte ţări.

Respectarea întocmai de către noi a acestor principii, colaborarea noastră cu statele Asiei, colaborare care devine tot mai strînsă, îi sileşte pe colonialişti să-şi revizuiască tactica faţă de ţările în care se străduiesc să-şi menţină poziţiile, uşurează situaţia acestor ţări.

Aceasta este un factor destul de important.

Am avut în vedere şi faptul că vizita noastră în India, Birmania şi Afganistan va contribui nu numai la o apropiere între conducătorii ţărilor noastre, ci şi la o apropiere între popoare.

Popoarele Indiei, Birmaniei şi Afganistanului au căpătat posibilitatea de a afla mai multe despre Uniunea Sovietică, despre viaţa popoarelor ţării sovietice şi aceasta va contribui la întărirea relaţiilor noastre de prietenie.

Şi, în sfîrşit, noi am fost ferm convinşi că vizita noastră în India, Birmania şi Afganistan va consolida şi mai mult poziţiile păcii în întreaga lume, va slăbi lagărul adepţilor războiului. Chiar numai această singură împrejurare a făcut călătoria noastră imperios necesară, deoarece cauza păcii este o cauză măreaţă, care exprimă cea mai mare dorinţă a întregii omeniri.

Acum noi putem spune că marile speranţe puse în această vizită s-au realizat pe deplin **(aplauze prelungite).**

Dacă există bună voinţă şi intenţii cinstite, toate problemele relaţiilor dintre ţări pot fi rezolvate pe cale paşnică

Tovarăşi deputaţi!

Nu voi reţine atenţia dv. povestindu-vă impresiile mele din călătoria prin India, Birmania şi Afganistan, deoarece pentru aceasta ar fi nevoie de foarte mult timp. Voi spune un singur lucru şi anume, că aceste impresii sînt extrem de puternice şi profunde. Ele sînt de neuitat, iar cea mai puternică impresie este impresia prilejuită de întîlnirile cu poporul.

Aflîndu-ne în India, Birmania şi Afganistan, am avut un larg schimb de păreri cu guvernele acestor ţări cu privire la multe probleme importante de politică internaţională şi pretutindeni am întîlnit o înţelegere reciprocă generală în toate problemele discutate. Iar ceea ce am discutat în primul rînd au fost problemele coexistenţei paşnice între ţările cu sisteme sociale diferite, problemele dezvoltării continue a legăturilor economice şi culturale între ţările noastre.

In cadrul convorbirilor a ieşit la iveală unitatea noastră de vederi şi am găsit repede soluţii reciproc acceptabile în aceste probleme şi formulările necesare pentru declaraţii comune şi acorduri.

Aşa a fost în India, aşa a fost în Birmania, aşa a fost şi în Afganistan. Este foarte îmbucurător că putem menţiona acest lucru.

Oare aceasta nu arată că dacă există bună voinţă şi intenţii cinstite din partea conducătorilor ţărilor, toate problemele relaţiilor dintre ţări pot fi şi trebuie să fie rezolvate pe cale paşnică cu toată deosebirea dintre sistemele sociale?

In unele ţări însă călătoria noastră a fost privită cu animozitate de unele persoane, printre care şi persoane oficiale, şi chiar cu ostilitate făţişă, stîrnind atacuri furibunde împotriva noastră.

In primul rînd aceasta se observă în Anglia şi în Statele Unite ale Americii. Şi în alte ţări s-au găsit persoane care s-au făcut ecoul acestor manifestări, sau mai bine zis le-au ţinut isonul, ca de pildă în Canada, unde domnul Pearson, ministrul Afacerilor Externe, a făcut o declaraţie lipsită de perspicacitate.

Ce anume a stîrnit aceste manifestări?

Am fost condamnaţi, dăscăliţi, s-a recurs şi la alte forme de influenţare pentru faptul că din punctul lor de vedere, noi am luat pe nedrept atitudine împotriva colonialiştilor, condamnînd cu vehemenţă această formă de opresiune şi jefuire de către imperialişti a popoarelor ţărilor coloniale şi dependente.

Am spus noi oare ceva nou despre colonialişti şi regimurile coloniale, de ce declaraţiile noastre au provocat atîta furie în rîndurile colonialiştilor şi ale apărătorilor lor? Doar noi am citat date îndeobşte cunoscute şi incontestabile.

Vremurile cînd colonialismul îşi exercita în mod nepedepsit dominaţia în ţările coloniale şi dependente sînt pe cale de a deveni de domeniul trecutului. Dar colonialiştii nu vor voi de sigur să se despartă de bună voie de sistemul care le dă posibilitatea să jefuiască popoare întregi. Nu se poate conta pe acest lucru.

Prin cuvîntările şi acţiunile noastre vrem să ne exprimăm simpatia faţă de popoarele care încă nu s-au eliberat de jugul colonial, faţă de lupta lor de eliberare naţională. **(aplauze prelungite).**

Pur şi simplu ne prinde mirarea cînd unii politicieni miopi ne acuză de ostilitate faţă de Anglia sau faţă de S.U.A. spunînd că am dori, chipurile, să existe vrajbă între aceste ţări şi India, Birmania şi altele. Ele singure săvîrşesc acte ostile faţă de aceste ţări.

Cum poate, de pildă, să fie privită în India declaraţia d-lor Dulles şi Cunha, ministrul Afacerilor Externe al Portugaliei, în privinţa teritoriului Goa?

Gîndiţi-vă numai la ce a declarat Dulles: el şi-a permis să declare în mod deschis că teritoriul indian Goa trebuie să aparţină Portugaliei, numai pe motivul că cuceritorii portughezi l-au cotropit încă acum 400 de ani.

In legătură cu aceasta, presa indiană a amintit pe bună dreptate d-lui Dulles că acum 250 de ani, actualele State Unite ale Americii erau colonie engleză şi dacă ar fi să urmăm logica lui, el, Dulles, ar trebui să se considere şi acum un supus al majestăţii sale regina Marii Britanii **(ilaritate în sală, aplauze).** A fi de acord cu declaraţia d-lui Dulles, ar însemna nu numai să se binecuvînteze, ci şi să se eternizeze sistemul înrobirii coloniale.

Desigur, noi nu putem fi de acord cu aceasta. Noi considerăm că această declaraţie este nejustă şi decurge dintr-o atitudine nejustă faţă de interesele popoarelor. Iar poporul indian şi conducătorii Indiei au apreciat cum se cuvine comunicatul comun Dulles-Cunha privitor la Goa, comunicat care este o ruşine pentru state civilizate.

Permiteţi-mi ca în legătură cu aceasta să mai spun cîteva cuvinte într-o altă problemă, care agită pe bună dreptate poporul indian: aşa numita problemă a Kaşmirului. Nikolai Aleksandrovici Bulganin şi cu mine, cu prilejul vizitei noastre în Kaşmir am declarat limpede şi lămurit ce gîndesc oamenii sovietici despre această problemă, care s-a ivit nu în sînul poporului, ci a fost umflată în mod artificial de către anumite state care se străduiesc să aţîţe vrajba între popoare.

In Kaşmir ne-am convins că poporul consideră teritoriul său drept parte inalienabilă a Republicii India. Poporul din Kaşmir a rezolvat irevocabil această problemă şi noi sîntem ferm convinşi că populaţia Kaşmirului va duce lucrurile pînă la capăt fără amestec din afară, indiferent dacă acest lucru este sau nu pe placul acelor care ar voi să creeze în Kaşmir un focar de nelinişte şi fricţiuni internaţionale **(aplauze).**

Sistemul colonial este un sistem antipopular şi profund nejust

In cuvîntările rostite în India şi Birmania, noi am spus că ţara noastră este în acelaşi timp şi europeană şi asiatică, că o mare parte a teritoriului său se află pe continentul asiatic. Cu acest prilej am subliniat că toate popoarele Uniunii Sovietice, indiferent dacă trăiesc în partea europeană sau asiatică a ţării, indiferent de culoarea pielii şi de credinţa religioasă, alcătuiesc o familie de popoare unită şi frăţească, puternică prin prietenia sa de nezdruncinat. Toate popoarele ţării noastre sînt unite prin marele ţel al construirii comunismului **(aplauze furtunoase).**

Noi am fost întotdeauna împotriva jugului naţional, împotriva oricărei exploatări a omului de către om, şi cu atît mai mult împotriva dominaţiei colonialiştilor, care au adus atîtea rele omenirii. Despre aceasta noi am mai vorbit încă odată cît se poate de deschis şi sincer în cuvîntările noastre din India şi Birmania, subliniind că sistemul colonial este un sistem antipopular şi profund nejust.

De ce oare s-au alarmat atît de mult colonialiştii?

Ei s-au alarmat deoarece cuvintele noastre sînt întîmpinate cu o deosebit de puternică simpatie de către masele populare. Şi nu numai acolo unde noi am luat cuvîntul, ci şi acolo unde cuvîntările noastre au devenit cunoscute şi acolo unde încă nu odată se va mai auzi despre poziţia fermă a Uniunii Sovietice, care condamnă sistemul colonialist de asuprire şi înrobire a popoarelor **(aplauze furtunoase).**

Aceste cuvinte sînt juste şi ele nu vor putea fi oprite de către imperialişti prin nici un fel de cortină de fier.

Colonialiştii îşi dau seama cu cîtă hotărîre popoarele se ridică împotriva robiei coloniale.

Un exemplu însufleţitor pentru toate popoarele ţărilor coloniale şi dependente este lupta marelui popor chinez care a scuturat jugul asupririi străine, şi-a luat soarta în propriile sale mîini, a făurit sub conducerea gloriosului partid comunist puternica Republică Populară Chineză şi în prezent construieşte cu succes socialismul **(aplauze furtunoase, prelungite).**

In prezent colonialiştii au hotărît să schimbe formele dominaţiei lor coloniale. Ei aplică tot mai rar formele atît de brutale de violenţă, ca trimiterea de trupe în ţările coloniale şi alte acţiuni de amestec grosolan în afacerile ţărilor înrobite.

In prezent ei fac toate acestea mai delicat: îi mituiesc pe oameni, cumpără puterea celor avuţi, instaurează „guverne favorabile", creează blocuri agresive de genul pactului de la Bagdad. Ei alocă fonduri pentru aşa-numitul „ajutor economic" şi dau „gratuit" arme unor ţări. Dar în schimbul acestor arme, statele care le primesc trebuie să livreze colonialiştilor carne de tun, să creeze armate mari şi prin aceasta să-şi sleiască propriile popoare.

Colonialiştii dau un dolar sub formă de „ajutor" pentru ca apoi să obţină în schimb zece dolari prin exploatarea popoarelor care au primit acest „ajutor". După ce obţin aceasta, ei înrobesc popoarele şi din punct de vedere politic. Acestea sînt „noile" forme ale dominaţiei colonialiştilor.

Aceasta se referă nu numai la ţările Asiei, Africii sau la alte ţări aşa-numite slab dezvoltate. In prezent, sub aceste forme ale „ajutorului", monopoliştii din Statele Unite ale Americii se infiltrează intens în ţările Europei. Doar şi N.A.T.O. are acelaşi caracter.

Uniunea Sovietică condamnă această politică. Ea îşi bazează relaţiile cu toate ţările pe egalitatea în drepturi şi avantajul reciproc pe neamestecul în treburile interne ale acestor ţări.

Cînd acordăm un ajutor economic sau tehnic unor ţări, noi facem aceasta ca prieteni, fără să impunem condiţii.

Noi nu avem capitaluri de prisos. Economia noastră este planificată. Noi nu sîntem interesaţi în exportul de capital ca şi în exportul de mărfuri, pe care noi le producem în cantităţile necesare ţării noastre, aliaţilor noştri şi asigurării comerţului cu ţările străine. Deocamdată noi producem cantităţi mai mici de anumite mărfuri decît este necesar pentru satisfacerea nevoilor crescînde ale ţării.

Şi totuşi în ciuda acestui fapt noi considerăm de datoria noastră să le împărţim cu prietenii noştri, să-i ajutăm frăţeşte. Un asemenea ajutor, acordat în condiţii reciproc avantajoase este util ambelor părţi.

Prietenii noştri văd că ei primesc un ajutor dezinteresat din partea noastră prin repartizarea unor resurse din mijloacele noastre interne şi prietenii nu pot să nu preţuiască acest lucru, deoarece dovedeşte intenţiile noastre cinstite.

In aceste condiţii monopoliştii sînt nevoiţi să se adapteze într-un fel oarecare. Unele personalităţi burgheze mai rezonabile afirmă acum că ţările capitaliste trebuie să intensifice ajutorul economic ţărilor slab dezvoltate. Aceasta nu e rău. Ţările capitaliste n-au decît să acorde acest ajutor. Este mult mai bine decît să atragă aceste ţări în blocuri şi alianţe militare. Acest ajutor pe care ţările capitaliste intenţionează să-l acorde statelor care şi-au cucerit de curînd independenţa, nu poate să nu fie privit şi ca un fel de ajutor acordat acestor ţări din partea Uniunii Sovietice. Oare dacă n-ar exista Uniunea Sovietică cercurile monopoliste şi statele imperialiste ar acorda ele ajutor ţărilor slab dezvoltate? Desigur că nu. Acest lucru nu s-a întîmplat niciodată în trecut **(animaţie în sală, aplauze).**

Am mai spus însă că ajutorul aşa-zis „gratuit" — în concepţia capitalistă — poate de fapt să ducă la înrobirea acelora cărora le va fi acordat dacă în aceste ţări va fi manifestată faţă de el o atitudine lipsită de discernămînt.

Capitaliştii nu fac nimic în mod gratuit. Capitalul nu poate exista fără profit.

Tovarăşi deputaţi! După cum am mai spus, noi păstrăm cele mai frumoase amintiri despre vizita noastră în India, despre întîlnirile cu conducătorii statului indian, cu conducătorii statelor, cu muncitorii, ţăranii, intelectualii din India, cu toţi cei cu care am avut prilejul să ne întîlnim.

Preţuim mult prietenia cu India, cu marele şi harnicul ei popor, prietenia cu domnul Nehru şi alte personalităţi de seamă din India cu care am stabilit contactul, vrem să menţinem şi să dezvoltăm relaţiile noastre de prietenie.

Noi concepem prietenia noastră astfel ca ea să nu se limiteze la relaţii de prietenie cu unul, două sau mai multe state. Noi dorim să avem relaţii de prietenie cu toate statele.

De aceea ne bucură relaţiile de prietenie pe care le dezvoltă prietenii noştri cu alte state, inclusiv cu state cu care avem poate, dintr-o cauză sau alta, relaţii oarecum încordate şi reci. Sperăm ca prin intermediul Indiei pe care o considerăm prietena noastră, să îmbunătăţim relaţiile cu aceste state.

Noi am năzuit întotdeauna sincer şi năzuim spre prietenia cu toate ţările, inclusiv cu cele capitaliste şi în deosebi am vrea de asemenea sa trăim în relaţii de prietenie cu cele mai puternice ţări capitaliste — Statele Unite ale Americii, Anglia şi Franţa.

Dacă am obţine acest lucru — iar aceasta depinde mai cu seamă nu de noi ci de guvernele şi popoarele S.U.A., Angliei şi Franţei — aceasta ar crea condiţii pentru coexistenţa şi întrecerea cu adevărat paşnică a celor două sisteme.

Din păcate, noi nu am realizat încă aceasta, dar noi continuăm să sperăm şi nu ne vom precupeţi eforturile în această direcţie **(aplauze).**

In ţara noastră fiecare înţelege şi sprijină în totul poziţia conducătorilor Indiei care au declarat că India ocupă o poziţie neutră între noi şi celelalte state. India este cu adevărat un stat neutru şi merită încrederea şi respectul atît din partea noastră cît şi din partea celorlalte state.

Noi avem cele mai frăţeşti relaţii cu marea Republică Populară Chineză. Popoarele ţărilor noastre sînt fraţi.

Iar Uniunea Sovietică, Republica Populară Chineză şi Republica India formează o jumătate din omenire şi constituie o forţă puternică în lupta pentru menţinerea şi întărirea păcii în întreaga lume **(aplauze furtunoase).**

Puterile occidentale încalcă „spiritul Genevei"

Tovarăşi deputaţi,

Examinînd rezultatele călătoriei noastre în India, Birmania şi Afganistan, analizînd cuvîntările rostite în aceste ţări, unele personalităţi din străinătate precum şi ziarişti burghezi cei mai lipsiţi de scrupule acuză Uniunea Sovietică că renunţăm la „spiritul Genevei". Aceasta nu este just.

Noi am participat activ la importanta contribuţie adusă la slăbirea încordării internaţionale în urma întîlnirii de la Geneva a şefilor guvernelor celor patru puteri.

Am luptat pentru această destindere atît la conferinţa şefilor de guverne cît şi la conferinţa miniştrilor Afacerilor Externe, care au fost însărcinaţi să examineze probleme atît de importante ca asigurarea securităţii în Europa, şi, legate de aceasta, problema germană, problema dezarmării, precum şi problema dezvoltării contactelor între Răsărit şi Apus.

Nu este vina noastră că pînă acum nu au fost obţinute rezultatele pentru care luptă popoarele iubitoare de pace care urmăresc slăbirea continuă a încordării în relaţiile internaţionale şi întărirea păcii.

Conferinţa de la Geneva a şefilor guvernelor celor patru puteri şi a miniştrilor Afacerilor Externe, în deosebi conferinţa şefilor guvernelor, au fost salutate cu căldură de toate popoarele lumii. Dorinţa popoarelor de a obţine destinderea încordării internaţionale şi întărirea cauzei păcii, a silit pe participanţii la aceste conferinţe să formuleze în mod corespunzător cuvîntările şi propunerile lor.

Din păcate trebuie să recunoaştem că reprezentanţii puterilor occidentale la conferinţa şefilor guvernelor s-au limitat doar la cuvinte mieroase în favoarea slăbirii încordării internaţionale. Aceasta se referă în deosebi la miniştrii Afacerilor Externe ai ţărilor lor care nu au manifestat dorinţa de a lucra în mod efectiv şi de a depune eforturi în vederea realizării ţelurilor puse în faţa lor de conferinţa şefilor de guverne.

Aceasta arată că guvernele puterilor occidentale trimiţîndu-şi reprezentanţii sus-puşi la conferinţa şefilor guvernelor celor patru puteri nu au fost animaţi de dorinţa de a rezolva în mod concret problemele care figurau pe ordinea de zi a conferinţei. Participînd la această conferinţă, ei au făcut o concesie opiniei publice care a exercitat presiuni asupra lor.

Insăşi convocarea conferinţei şefilor guvernelor celor patru puteri, declaraţiile făcute în cadrul ei, programul de acţiuni trasat de şefii guvernelor pentru miniştrii lor de Afaceri Externe — toate acestea au contribuit desigur la slăbirea încordării internaţionale, dînd naştere unor speranţe că vor fi întreprinse acţiuni mai concrete, menite să preîntîmpine conflicte militare şi să lichideze „războiul rece".

Aşa a luat naştere „spiritul Genevei".

Popoarele au salutat aceasta fiindcă ele vor linişte, ele vor să se reducă impozitele, să se micşoreze cheltuielile pentru înarmare, ca aceste mijloace colosale să fie îndreptate spre ridicarea nivelului de trai al populaţiei. Iată dorinţa concretă a popoarelor.

Dar tocmai ceea ce place poporului, la ceea ce visează popoarele, displace capitaliştilor, care produc bombe atomice şi cu hidrogen şi alte arme.

Iată de ce imediat după conferinţa şefilor guvernelor celor patru puteri, cei care produc mijloace de exterminare şi cei care îndeplinesc voinţa lor, deţinînd posturi de conducere în statele capitaliste, nu numai că nu au încercat să adîncească şi să lărgească „spiritul Genevei", ci dimpotrivă, au căutat să-l înăbuşe în germene.

In ceea ce priveşte Uniunea Sovietică, reprezentanţii ei au făcut tot ce le-a stat în putinţă, urmărind un rezultat pozitiv, atît în cursul întîlnirii între şefii guvernelor, cît şi la conferinţa miniştrilor Afacerilor Externe ai celor patru puteri.

Din păcate, noi nu am găsit reciprocitate în această năzuinţă a noastră, iar problemele care prezintă un interes atît de mare pentru întreaga omenire nu au fost rezolvate.

Noi nu ne vom cruţa forţele în străduinţa de a obţine ca aceste probleme să-şi găsească în cele din urmă o rezolvare pozitivă. Pentru aceasta nu sînt însă suficiente numai eforturile noastre. Pentru aceasta sînt necesare şi eforturile partenerilor noştri.

In sfîrşit, un rol de seamă trebuie să-l aibă forţele opiniei publice, forţele milioanelor de oameni care se pronunţă pentru asigurarea securităţii, pentru dezarmare, pentru slăbirea încordării internaţionale, pentru încetarea „războiului rece".

Astăzi, cea mai arzătoare problemă este asigurarea securităţii europene. De rezolvarea acestei probleme depinde reglementarea şi a altor probleme internaţionale. Dvs. ştiţi însă că partenerii noştri la tratative — S.U.A., Anglia şi Franţa — opun acestei probleme problema germană.

Poziţia lor urmăreşte să alipească Republica Democrată Germană la Germania occidentală, să lichideze cuceririle sociale ale oamenilor muncii din R.D.G., să înarmeze pînă în dinţi acest stat german unificat şi pe lîngă aceasta inclus în N.A.T.O. In asemenea condiţii ei nu sînt împotriva semnării unui tratat de „securitate europeană", deşi în realitate aceasta nu numai că nu ar duce la asigurarea securităţii în Europa, ci, dimpotrivă, ar spori mult primejdia dezlănţuirii unui nou război în Europa cu toate consecinţele sale grele pentru popoare.

Halal „securitate", nimic de zis!

Orice om cu judecată sănătoasă va înţelege că asemenea planuri nu au sorţi de izbîndă. Iar dacă există cu adevărat dorinţa de a rezolva problema asigurării securităţii europene, ea trebuie abordată cu seriozitate ţinîndu-se seama de situaţia reală.

O înţelegere în această problemă ar înlesni şi rezolvarea altor probleme de cea mai mare importanţă, inclusiv a problemei dezarmării.

Toţi ştiu bine că atît la conferinţele de la Geneva, cît şi la O.N.U., Uniunea Sovietică a prezentat o serie de propuneri concrete cu privire la reducerea armamentelor, interzicerea armei atomice şi cu hidrogen şi la stabilirea unui control internaţional. Realizarea unui acord în aceste probleme a fost împiedicată de schimbarea poziţiei S.U.A., care au renunţat pe neaşteptate la propunerile lor anterioare, cînd noi acceptasem să le luăm ca bază.

In prezent, S.U.A., renunţînd de fapt la problema reducerii armamentelor, prezintă pe primul plan singura propunere făcută de preşedintele Eisenhower la Geneva — cu privire la schimbul de informaţii militare şi la luarea de fotografii din avion.

Unii adversari ai dezarmării pornesc de la premiza falsă că ei ar dispune de o pretinsă superioritate de forţă şi că din această cauză dezarmarea n-ar fi pasă-mi-te în avantajul lor. Am avertizat şi avertizăm: pe aceşti adepţi ai faimoasei politici „de pe poziţii de forţă" că ei pot în mod serios da greş în jocul lor hazardat **(aplauze furtunoase, prelungite).** Nu vrem să intimidăm pe nimeni, cu atît mai puţin am vrea să ne lăudăm cu realizările noastre tehnico-militare. Dar, pentru a tempera zelul celor mai înverşunaţi adepţi ai cursei înarmărilor trebuie să amintim despre rezultatele experienţelor efectuate recent cu cel mai nou tip de bombă cu hidrogen fabricat în U.R.S.S.

Forţa acestei arme, după cum s-a mai anunţat, echivalează forţa a multe milioane tone de substanţe explosive obişnuite şi această forţă poate fi considerabil mărită. Noi ne pronunţăm ca şi pînă acum pentru interzicerea producerii, experimentării şi folosirii tuturor tipurilor de arme atomice şi cu hidrogen. Dar acei care se împotrivesc acestui lucru ar trebui să nu uite de rezultatele experienţelor menţionate. **(aplauze furtunoase).**

O mare însemnătate o are şi problema dezvoltării contactelor între Est şi Vest, care a fost examinată la Geneva. Uniunea Sovietică contribuie în mod real la dezvoltarea acestor contacte. Dorind slăbirea încordării internaţionale şi stabilirea unor relaţii de afaceri cu reprezentanţi străini, noi, de pildă, nu am refuzat şi nu refuzăm să acordăm vize străinilor care-şi exprimă dorinţa de a veni în Uniunea Sovietică şi de a studia viaţa ei.

Nu se poate să nu se amintească printre altele că unii oameni de stat din Occident înţeleg cel puţin în mod ciudat „spiritul Genevei". Ei vor ca Uniunea Sovietică să-şi dezarmeze în mod unilateral armata, ca noi să dezarmăm şi din punct de vedere moral, spiritual, ideologic.

In această ordine de idei trebuie subliniat în mod deosebit poziţia pe care au adoptat-o în prezent unii oameni politici de seamă din S.U.A., inclusiv preşedintele Eisenhower care, după cum se ştie, a vorbit destul de mult la Geneva despre necesitatea slăbirii încordării internaţionale.

Mă refer îndeosebi la aşa zisele „mesaje de Crăciun" adresate popoarelor din ţările de democraţie populară de către preşedintele Eisenhower, secretarul de stat Dulles şi alţi oameni de stat cu răspundere din America — mesaje care nu au nimic comun cu „spiritul Genevei" şi nu reprezintă nimic altceva decît un amestec grosolan în treburile interne ale statelor libere şi suverane — membre ale Organizaţiei Naţiunilor Unite.

In „mesajele lor de Crăciun", oamenii politici americani declară că ei „se roagă" pentru schimbarea orînduirii existente în aceste ţări şi făgăduiesc în mod deschis „sprijinul" Statelor Unite ale Americii în această privinţă.

Dovedeşte oare aceasta dorinţa de conciliere, năzuinţa de a întări şi lărgi „spiritul Genevei"?

Nu, aceasta acţionează tocmai într-o direcţie diametral opusă, aceasta duce la aţîţarea patimilor şi prin urmare la o nouă cursă a înarmărilor, la agravarea primejdiei de război.

Oricît s-ar înfuria capitaliştii, ei nu vor reuşi să destrame lagărul socialist. Noi vom păşi şi mai departe pe drumul indicat de marele Lenin, vom păşi împreună, ţinîndu-ne puternic de mîini, măturînd din cale în ţările noastre tot ceea ce împiedică înaintarea spre construirea societăţii comuniste **(aplauze furtunoase, prelungite).**

In întrecerea paşnică dintre cele două sisteme va învinge sistemul socialist

Incercînd să dea vina pe alţii şi să ne acuze pe noi de încălcarea „spiritului Genevei", unii ziarişti burghezi se referă la cuvîntările mele şi la cuvîntările altor oameni de stat şi oameni politici ai noştri. Ei se plîng că în cuvîntările noastre spunem că învăţătura marxism-leninismului va învinge. Este oare aceasta o încălcare a „spiritului Genevei"?

Da, noi am spus şi spunem că în întrecerea paşnică între cele două sisteme economice va învinge sistemul socialist, acesta fiind sistemul cel mai înaintat, cel mai progresist, bazat pe învăţătura marxist-leninistă, singura învăţătură justă **(aplauze furtunoase).**

Nu ne miră şi nu protestăm cînd ideologii lumii capitaliste, adică ideologii sistemului advers, declară că va învinge capitalismul. Considerăm firească această dispută pe care o va rezolva doar istoria.

Dacă unii oameni politici consideră o încălcare a „spiritului Genevei" convingerea noastră că victoria va fi de partea socialismului, de partea învăţăturii marxism-leninismului, este evident că aceşti oameni politici nu înţeleg just „spiritul Genevei". Ei ar trebui să ţină minte că noi nu am renunţat niciodată şi nu vom renunţa la ideile noastre, la lupta pentru victoria comunismului. Ei nu vor ajunge niciodată să vadă o dezarmare ideologică a noastră **(aplauze furtunoase, prelungite).**

Increderea noastră în victoria finală a comunismului nu este pe placul adepţilor capitalismului şi aceasta nu ne miră şi nu ne tulbură. Noi spunem însă că în această întrecere, în această luptă nu vom începe niciodată un război agresiv, vom lupta neobosit împotriva cursei înarmărilor, pentru dezarmare, pentru întărirea păcii, pentru coexistenţă paşnică.

Aşadar, faptele arată în mod convingător că „spiritul Genevei" este încălcat nu de Uniunea Sovietică, ci de partenerii noştri la conferinţa de la Geneva.

Să mai luăm şi exemplele care urmează. Nu se uscase încă cerneala pe comunicatul comun cu privire la rezultatele conferinţei de la Geneva şi unii dintre partenerii noştri la conferinţă au început să atragă noi ţări în pactul agresiv de la Bagdad; ei au atras Iranul şi caută să atragă şi alte state.

Turcia este vizitată de generali şi amirali americani care ţin discursuri belicoase şi fac demonstraţii de forţă prin vizitele unor escadre de război.

Nu credem că guvernele Iranului şi Turciei procedează înţelept legîndu-şi soarta de pactul agresiv de la Bagdad şi renunţînd la relaţii de bună vecinătate, de prietenie, cu Uniunea Sovietică.

Intr-o situaţie similară faţă de vecinii săi este şi Pakistanul, care participă de asemenea la pactul de la Bagdad.

In legătură cu pactul de la Bagdad trebuie spuse cîteva cuvinte despre situaţia din ţările Orientului Apropiat şi Mijlociu. După cum se ştie, organizatorii pactului de la Bagdad depun toate eforturile pentru a atrage ţările arabe în acest bloc agresiv. Ei se lovesc însă de rezistenţa crescîndă a popoarelor acestor ţări.

Opinia publică sovietică a urmărit şi urmăreşte cu simpatie mai ales lupta curajoasă a poporului Iordaniei împotriva încercărilor de a se forţa ţara sa să adere la pactul de la Bagdad.

Inţelegem năzuinţele popoarelor ţărilor arabe, care luptă pentru eliberare deplină de dependenţa străină. In acelaşi timp, acţiunile statului Israel, care din primele zile ale existenţei sale a început să-şi ameninţe vecinii şi să ducă o politică neprietenească faţă de ei, sînt condamnabile.

Este clar că o astfel de politică nu corespunde intereselor naţionale ale statului Israel, că în spatele acelora care duc această politică stau puteri imperialiste bine cunoscute. Ele se străduiesc să folosească Israelul ca unealtă împotriva popoarelor arabe, urmărind să exploateze prădalnic bogăţiile naturale ale acestei regiuni.

In timp ce puterile occidentale continuă politica cursei înarmărilor şi înjghebează blocuri agresive, Uniunea Sovietică îşi duce în mod consecvent şi ferm politica externă paşnică, întăreşte prietenia cu toate popoarele care o doresc, în interesul întăririi păcii şi securităţii.

Numai în acest an Uniunea Sovietică şi-a redus forţele armate cu 640.000 de oameni, a renunţat la baza ei militară Porkkala-Udd din Finlanda, şi-a retras înainte de termen trupele din Port-Arthur. Uniunea Sovietică a încheiat tratatul de stat cu Austria, care a păşit pe calea unei neutralităţi permanente şi şi-a retras trupele de pe teritoriul ei, a stabilit relaţii diplomatice cu Republica Federală Germană şi a luat o seamă de alte măsuri tot atît de eficace pentru întărirea păcii.

Uniunea Sovietică a restabilit relaţiile de prietenie cu Iugoslavia, cu care am avut multă vreme relaţii anormale, încordate. Vom dezvolta şi de acum înainte relaţiile noastre de bună vecinătate cu Iugoslavia, vom lărgi legăturile economice şi culturale dintre Uniunea Sovietică şi Iugoslavia **(aplauze prelungite).**

Printre aceste măsuri un loc de frunte îl ocupă vizita noastră în India, Birmania şi Afganistan precum şi acordurile realizate între Uniunea Sovietică şi aceste ţări. In cadrul actualei sesiuni a Sovietului Suprem al U.R.S.S., cînd s-a examinat bugetul de stat pe anul 1956, noi am votat în unanimitate alături de dumneavoastră pentru reducerea cheltuielilor destinate apărării cu aproape 10 miliarde de ruble în comparaţie cu anul precedent.

In acelaşi timp Wilson, ministrul Apărării al S.U.A. a declarat recent că în noul an bugetar cheltuielile pentru întreţinerea forţelor armate ale Statelor Unite vor spori cu încă un miliard de dolari şi se vor cifra la suma uriaşă de 35,5 miliarde de dolari. Wilson nu a spus că în afară de aceasta în buget sînt prevăzute sume mari pentru alte cheltuieli militare, cum ar fi de pildă, pentru producţia de armament atomic, acumularea unor stocuri de materii prime strategice şi acordarea de „ajutor" militar statelor străine.

Astfel, dacă din partea noastră există acţiuni concrete îndreptate spre slăbirea încordării internaţionale, de cealaltă parte — din partea puterilor occidentale — nu constatăm din păcate, acelaşi lucru. Dimpotrivă, în Statele Unite ale Americii alocaţiile pentru înarmare sporesc. Conducătorii acestor ţări extind pactele agresive, iar unii dintre ei fac declaraţii războinice departe de a fi îndreptate spre întărirea „spiritului Genevei".

Atunci cine întăreşte „spiritul Genevei" şi cine îl subminează?

In încheiere aş dori să mă opresc asupra unei probleme cum este existenţa Biroului Informativ al Partidelor comuniste şi muncitoreşti, denumit în Occident Cominform.

La drept vorbind nu există nici un temei pentru ridicarea acestei probleme. Ziariştii străini din India ne-au întrebat însă adesea:

— De ce nu aţi lichida Cominformul? Nu s-ar putea oare sista activitatea partidelor comuniste din alte ţări?

Intrebări similare ne-au pus şi alţi interlocutori.

La rîndul nostru, le-am spus acestor persoane:

— Dar de ce nu propuneţi dizolvarea internaţionalei socialiste? De ce nu propuneţi lichidarea diferitelor uniuni internaţionale ale capitaliştilor?

La aceste întrebări, interlocutorii noştri nu au putut răspunde nimic.

Fireşte că adversarilor comunismului nu le este pe plac Cominformul. Dar comunismul ştiinţific, ca doctrină, a existat aproape cu o sută de ani înainte de înfiinţarea Biroului Informativ al partidelor comuniste şi muncitoreşti. Colaborarea în cadrul Cominformului este o chestiune internă a partidelor comuniste şi muncitoreşti care se situează pe platforma marxism-leninismului şi preconizează o anumită orînduire a societăţii. Partidele comuniste reprezintă clasa muncitoare, exprimă şi apără interesele ei, interesele vitale ale maselor populare.

Duşmanilor comunismului le displace nu numai Cominformul, ci şi mai puţin le place faptul incontestabil că învăţătura atotbiruitoare a comunismului aduce an de an sub steagul ei tot mai mulţi oameni din toate ţările **(aplauze prelungite).**

Oamenii sovietici ţin minte că la timpul lor socialiştii-revoluţionari, menşevici şi alţi duşmani ai clasei muncitoare spuneau că sînt pentru puterea sovietică, dar fără bolşevici. Aceste partide credeau că prin asemenea lozinci vor înşela poporul, îl vor rupe de conducătorul său — partidul comunist făurit de marele Lenin. Ele ştiau că puterea poate fi schimbată dar că a schimba Partidul Comunist este cu neputinţă. Nu este cu putinţă ca el să fie silit să renunţe la apărarea intereselor clasei muncitoare, a intereselor poporului, deoarece Partidul Comunist este adevăratul conducător al clasei muncitoare şi al ţărănimii muncitoare, conducătorul poporului şi exponentul intereselor vitale ale acestuia **(aplauze furtunoase).**

Partidele Comuniste din toate ţările, urmînd exemplul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, îşi leagă indisolubil întreaga activitate de interesele vitale ale clasei muncitoare, de interesele poporului. Tocmai aceasta nu este pe placul tuturor acelora care ar vrea să asuprească la nesfîrşit poporul. Lor nu le este pe plac solidaritatea internaţională a clasei muncitoare şi bine înţeles că ei vor ca Cominformul să-şi înceteze existenţa. Dar aceasta nu depinde de ei! **(aplauze furtunoase).**

Iată aşadar toate problemele asupra cărora, după părerea mea, trebuia să ne oprim în mod ceva mai amănunţit. In încheierea cuvîntării mele, aş vrea să-mi exprim convingerea că Sovietul Suprem va aproba rezultatele călătoriei noastre în India, Birmania şi Afganistan, deoarece ea slujeşte cauza întăririi prieteniei şi colaborării între popoarele Uniunii Sovietice şi popoarele Indiei, Birmaniei şi Afganistanului. Iar prietenia popoarelor lumii constituie un puternic izvor al forţei popoarelor, care barează calea spre dezlănţuirea unui nou război **(aplauze furtunoase, prelungite).**

Ingăduiţi-mi, tovarăşi deputaţi, să mulţumesc încă odată din inimă de la această înaltă tribună marelui popor indian, guvernului Republicii India, şi personal primului său ministru, domnul Nehru **(aplauze furtunoase),** poporului prieten al Uniunii Birmane, guvernului său şi personal primului ministru al Birmaniei, U Nu, **(aplauze furtunoase),** poporului prieten al Afganistanului, guvernului lui şi personal primului ministru, d-l Muhammed Daud **(aplauze furtunoase).**

Sîntem profund recunoscători pentru ospitalitatea, atenţia şi dragostea manifestată de milioane de oameni din aceste ţări faţă de Uniunea Sovietică, faţă de marele nostru popor în timpul călătoriei noastre prin India, Birmania şi Afganistan **(aplauze furtunoase).** Mulţumim din toată inima oamenilor de stat şi reprezentanţilor vieţii publice cu care am avut prilejul să ne întîlnim, conducătorilor statelor şi provinciilor pe care le-am vizitat, găsind pretutindeni cea mai călduroasă şi cordială primire **(aplauze furtunoase).**

Trăiască marea prietenie între popoarele lumii! **(aplauze furtunoase, prelungite).**

Trăiască poporul sovietic — puternicul şi neînfricatul luptător pentru cauza păcii! **(aplauze furtunoase, prelungite).**

Trăiască marele Partid Comunist al Uniunii Sovietice, inspiratorul şi organizatorul tuturor victoriilor Uniunii Sovietice! **(aplauze furtunoase, prelungite. Toţi se ridică în picioare).**

(Text prescurtat. Sublinierile aparţin redacţiei)

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii". Tel. 7.60.10. Secţia scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".